

Микола Калачик

ВІДЛУННЯ

Вибрані поезії
для дорослих і дітей, пісні

Писаний Камінь
Косів, 2023

УДК.....
ББК
К

Літературно-художнє видання

<i>Літературні редактори</i>	І в а н А н д р у ш к о, І в а н Г р е к у л я к
<i>Видавничий редактор</i>	М и х а й л о П а в л ю к
<i>Переднє слово</i>	І в а н О р о б е ц ь
<i>Верстка і дизайн, комп'ютерне складання</i>	В і т а л і й Г р и ц а й
<i>Коректор</i>	І в а н А н д р у ш к о

Микола Калачик.

Відлуння: (поезії для дорослих і дітей, пісні) /Микола Калачик.
— Косів: «Писаний Камінь» 2023. — 254 с.
ICBN.....

У сьомій книжці вибраного «Відлуння» прикарпатський поет, уродженець покутської Новоселиці, член НСЖУ, лауреат літературно-просвітнянської премії ім. Марійки Підгірянки та лауреат літературно-мистецької премії ім. Марка Черемшини Микола Калачик пропонує вибрані поезії минулих літ із його попередніх видань: «Чекання», «Сік землі», «Орли Карпатських гір», «Попадя Маруся і опришок Марусяк» та «Журавлята»; подає новий цикл віршів «Відлуння», у якому засуджує московсько-рашистську агресію та висловлює сподівання на нашу Перемогу над ворожим чорним воронням.

Автор, якому притаманні почуття любові до рідних батьків, закоханості у жіночу красу, у природу рідного краю (як і в попередніх поетичних збірках) радує читачів ніжною лірикою. А до неї додає «Пісенний розмай», створений музикою українських композиторів — його друзів (із пісенника «Лети Покуттям, пісне»).

Видання зрештою на масового читача.

УДК
ББК

ICBN.....

© Микола Калачик, текст, 2023
© Віталій Грицай, дизайн,
верстка, 2023
© Видавництво Косів «Писаний Камінь»,
друк 2023

ВІН УВІБРАВ УСЕ ПО КРАПЛИНІ

У передмові до поетичної збірки Миколи Калачика «Сік землі» світлої пам'яті Мирослав Попадюк зауважив, що одна із головних складових творчості автора — це тематичне розмаїття. Та чи не найяскравіше ця складова проявляється саме у книзі «Віддуння». Бо тут тісно переплетені дитяча, інтимна, пейзажна та громадянська лірика. Як книга вибраного, вона заслуговує на увагу ще й тим, що дозволяє відстежити динаміку поетичної майстерності поета, побачити широту його захоплень, що будучи помноженими на чималий життєвий досвід, визріли добірними літературними плодами.

За своєю формою поезія Миколи Калачика проста і зрозуміла, читається легко, тому що вона близька до народної.

Пада листя саду в теплий падолист.
Біля тебе сяду, як осінній лист.

(«Осене моя»)

Це легко простежується у віршах зі збірки «Чекання». Ліричний герой його творів з відкритою і щирою душею. Він часто веде розмову із читачем, дає поради, закликає діяти, жити повноцінним життям, при цьому не нав'язуючи власної думки.

Чи люті зими, а чи зливи,
Чи снігом трави замете,
А ти кохай в цей день щасливий,
А ти живи, мов Прометей.

(«О без кохання дуже сумно»)

У поезіях збірок «Сік землі» та «Попада Маруся і опришок Марусяк» домінує переважно громадянська й пейзажна лірика. Тут і виражена словами любов до рідного краю, його діячів, і оспівування гармонії у взаємостосунках людей між собою та довколишнім світом, і розуміння важливості праці заради України.

Не далася воля нам у віно,
Ми стаєм мудріші з кожним днем.
Україно, рідна Україно,
Ми для тебе творим і живем!

(«Дух народу не згасне»)

По-особливому поетичний талант Миколи Калачика визрів і засвідчився у віршах для дітей. Як педагог із багатолітнім стажем, він розуміє смаки і уподобання маленьких читачів, а тому пише яскраво і образно. У нього «дівчата, мов зірнички, промінь тяг-

нуть із води»; «і плывуть на возі дні, теплом багаті», а ще лелеки напружують крила, «щоб з вітром летіти далеко». І в цій книзі теж представлена дитяча поезія, що, безперечно, є домінантною у творчості поета, а збірка «Журавлята» як за змістом, так і за оформленням є однією із найкращих дитячих книг, виданих на Снятинщині в останні десятиліття.

Із болем відгукується поет на сьогоднішні дні в Україні. Цей біль, поєднаний із твердою вірою у Перемогу, виливається в однойменному із назвою книги у розділі «Відлуння». У цьому розділі також, як і в попередніх, червоною ниткою проходить любов у широкому своєму прояві: до Батьківщини і рідного краю, до природи і людини. Характерно, що в автора ці життєві тенденції часто переплітаються: він не розділяє їх, а подає так, як відчуває сам, як це відбувається у реальному житті.

...Вже зорі стрічають час ночі
З гуцульського синього неба...
Здається, що то твої очі,
Як жаль, що тут, мила, без тебе!
(«Карпати, Карпати...»)

Розділ «Пісенний розмай» наочно засвідчує мелодійність поезій Миколи Калачика. Його тексти поклали на музику Петро Корж, Любомир Равлюк, Степан Ткачук та інші композитори.

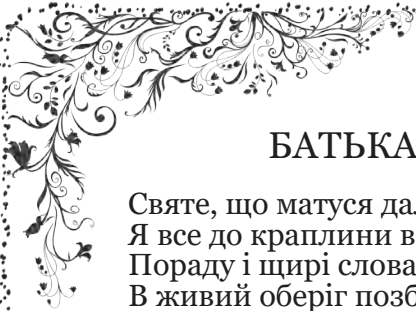
Як бджілка-трудівниця збирає солодкий нектар, так поет Микола Калачик все свідоме життя збирав і продовжує по краплині збирати заховані у словах красу і мудрість рідного краю. Своє зібрання він уклав у шість поетичних збірок, а нині, повибиравши найвагоміше, найдобірніше та доповнивши новим доробком, з любов'ю дарує вдячним читачам. Смакуйте, пийте, насалоджуйтеся: це — сік рідної землі, що дає сили і орлам Карпатських гір, і покутським журавлятам, і єднає всіх нас у святому чеканні Перемоги і миру та благородному пориві трудитися заради них. Віриться, що творче горіння Миколи Калачика ще довго зігріватиме залюблених у рідне Слово читачів новими доробками.

Не знає втоми хай, поете,
Політ думок із плином часу.
Нових високих творчих злетів
Баскому вашому Пегасу!

Іван ОРОБЕЦЬ
Голова Снятинської організації ВУТ «Просвіта»
ф.ім. Тараса Шевченка, член НСЖУ

Із поетичної
збірки
«Чекання»

БАТЬКАМ

Святе, що матуся дала,
Я все до краплини ввібрав,
Пораду і щирі слова
В живий оберіг позбирав.

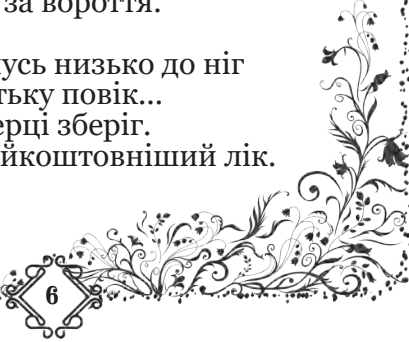
Біленька хатинка з садком...
І друзі згадались шкільні,
І трави, що пахнуть медком,
Немовби це все уві сні.

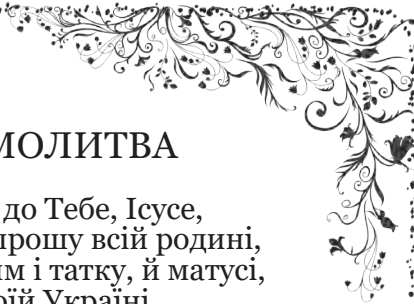
Прощайте, дитинства стежки!..
З криниці водиці попив,
У повній валізі книжки,
Які я в дорогу купив.

З собою взяв грудку землі,
Де хата з краєчком села,
Я дякував слізно рідні,
Бо в світ вже стежина вела.

З роками я все те зберіг,
Що змалку навчало життя,
Коли повертався на поріг,
То дякував за вороття.

Вклонятимусь низько до ніг
Матусі і батьку повік...
Я рідне у серці зберіг.
Мов той найкоштовніший лік.

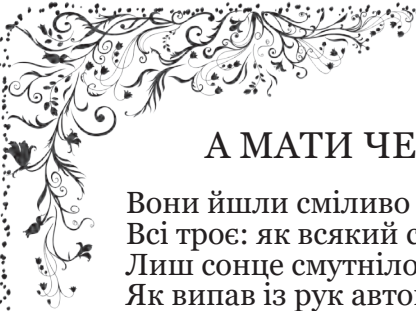
МОЛИТВА

Молюсь я до Тебе, Ісусе,
Здоров'я прошу всій родині,
Рідненьким і татку, й матусі,
І щастя моїй Україні.

Я зможу рости, виростати,
Приносити користь народу,
Щоб — в radoщах батько і мати,
Щоб — в силі козацькому роду!

Молюсь я до Тебе щоднини,
Щоб в мирі були всі країни,
За світле майбутнє дитини
Зорю бережи України.

Щоб грали веселкою ранки
І тішились сонцю ясному,
Щоб квітли і люди, й світанки,
Ми молимося Богу Святому.

А МАТИ ЧЕКАЄ...

Вони йшли сміливо з боями,
Всі троє: як всякий солдат,
Лиш сонце смутніло полями,
Як випав із рук автомат.

Не стало рідненьких синочків —
Така вже їх доля сумна,
Ніхто не сплете їм віночків,
Бо й мати самотня одна.

А рідна синочків чекала
З далекої горе-війни,
І раптом себе не впізнала —
Важкий той тягар сивини.

І днина з розпуки ридає,
Мов та похоронка сумна,
І мати ще й досі не знає,
Чому їх забрала війна.

«Ми скоро до тебе, ми близько.
Повернемось птахом, чекай!..
Зростемо утрюх обеліском,
Як вільним вже стане наш край».

Струнка берізка, молода, тендітна,
Зеленим листям гралась по ночах.
Став залицятись вітер непомітно,
Що був умитий в росах і дощах.

Легкий, привітний, кучерявий, знаю,
Він милій ніжні шепотів слова:
— Берізко, чуєш, я тебе кохаю,
І буду твій, поки душа жива!

Та миті любощів, палкі, шалені,
Розтали враз, мов ранішня роса,
Бо вітра звали далечі зелені,
Отам, де гори і нова краса.

Мов шовкова травка під ногами,
По саду зеленім йшли ми рядом,
Тішились гаями і ставками...
Промінцем я біля тебе сяду.

Стан берізки, а в очах бажання
Мріяти, кохати до нестями,
Недоторкана росинко рання,
Я не знав, що станеться із нами.

Ти сказала: «Хай любов палає!» —
І бровою щиро підморгнула,
Що обох нас жде, ніхто не знає...
Мить, як сон казковий, промайнула.

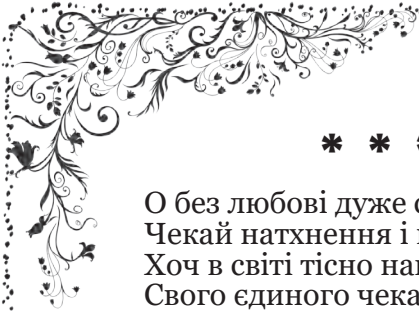

Із гір стрімких, із гір далеких
Бурхливо б'ється течія...
Ти не самотня, мов лелека,
Але насправді нічия.

Хоч ти заміжня — так буває,
Вже так ведеться на землі.
Про все земне ніхто не знає,
Тож і живеш, якби в імлі.

Тебе б руками обійняти,
Тебе підняти б до небес
І настелити рути-м'яти —
Хай огортає радість днесь!

І найпалкіші поцілунки
В душі десь шепнуть: «Ти кохай!»,
Нехай птахи співають лунко:
«Не забувай! Не забувай!»

* * *

О без любові дуже сумно,
Чекай натхнення і кохай,
Хоч в світі тісно нашим душам,
Свого єдиного чекай!

Чи люті зими, а чи зливи,
Чи снігом трави замете,
А ти кохай в цей день щасливий,
А ти живи, мов Прометей!

Та ти плекай свою надію,
Та ти не мрій лише про рай.
Здійснити мусиш давню мрію
І дбай про свій чарівний край.

* * *

Стукає легенько
Гілка у вікно,
Ніби нагадати
Хоче вже давно
Про ранкові роси,
Ночі весняні...
Шепче тихо гілка
Про любов мені.
Стрів її неждано
На плаю крутім,
Й назавжди у серці
Збережу своїм.

А додолу листя
З шурхотом ляга...
Я тебе чекаю,
Мила, дорога.

Я з країв смerek високих,
Гори тут небес сягають,
Де шумлять гірські потоки,
Де трембіти трембітають.

Тут відчуєте щоднини
Запах свіжої живиці,
Тут, де милі полонини,
Вас у гори звать зірниці.

Тут, де беркути крилаті
Над вершинами літають,
Щирі люди в кожній хаті
Нас до серця пригортають.

Коли все хочу призабути,
То ти приходиш знов у сни.
Те розставання, мов отрута,
Тож я чекаю знов весни.

Чи, може, щось наворожили,
Чи, може, кара впала нам...
Коли б і світ вже став немилим,
Тебе нікому не віддам!

Бо ти єдина в цьому світі,
Така, як сонечко, ясна,
Чи в сиву зиму, чи уліті,
Мені ти сонце і весна.

І жалі, і болі
Відійшли в минуле,
Лише наші долі
Нас не обминули.

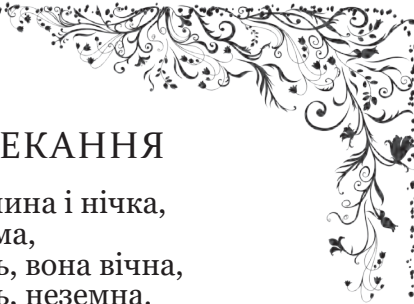
Я літав за обрій
Мріями-думками,
Як птахи у вирій...
Я блукав стежками.

Ми були так поруч —
Хоч подай рукою...
Рани, мої рани,
Я вас не загою.

Пораненьку-рано,
Де роса і квіти,
Там тебе неждано
Довелось зустріти.

Як із неба зірка,
Ти прийшла, богине,
Тож кохання вірне
Наше не загине!

Пізно, моя мила,
Ти явилась долі,
Стала ти для мене
Радістю і болем.

ЧЕКАННЯ

День мина і нічка,
А її нема,
Кажуть, вона вічна,
Кажуть, неземна.

О любове-мріє,
Де ти, появись,
Ніжне серце мліє.,
Хоч у сні явись!

Чом ти десь далеко,
Ой, чому, чому?
Ніжна в стужу й спеку
Серцю моєму.

Вже минула осінь,
Відійшла зима,
А тебе і досі
Все чомусь нема.

А навколо квіти —
Вже весна спішить.
Де тебе зустріти,
Як без тебе жить?

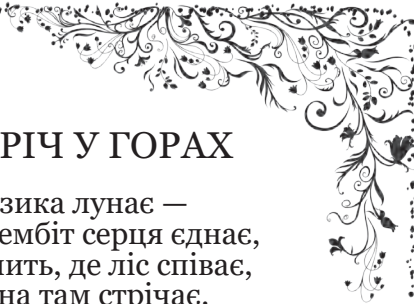

Теплий вітер гаєм лине
І ласкає зелен-віти,
А чи милий не покине,
Як зів'януть лугом квіти?

Хай розкаже нам тополя,
Чом кохання наше в'яне,
Може, краща стане доля,
Ясне сонечко загляне?

Сумувала слізно мила.
Співчувала хвиля в морі,
І молила, і просила
У природи щастя й долі.

Три тополі серед поля
Обнялися в дивнім колі,
Яка ж їх чекає доля
На широкому роздоллі?

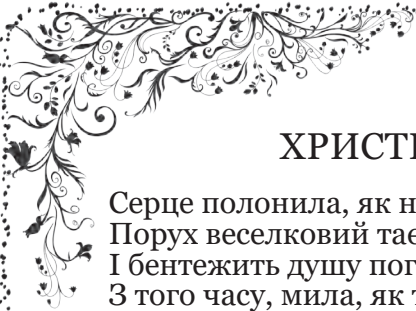
ЗУСТРІЧ У ГОРАХ

У горах музика лунає —
Це звук трембіт серця єднає,
Де ліс шумить, де ліс співає,
Мене кохана там стрічає.

І в тій далекій стороні
Наснилась дівчина мені,
Запали в душу очі милі,
В полоні тих очей донині.

Із тих джерел, де гори в силі,
Мотив пісенний лине милій,
Хай він лунає над гаями,
Над гомінливими полями.

Хай радість висне над пляями,
Немов з весільними дарами,
Бо стрілись ми під небокраєм,
Кохання вірного чекаєм.

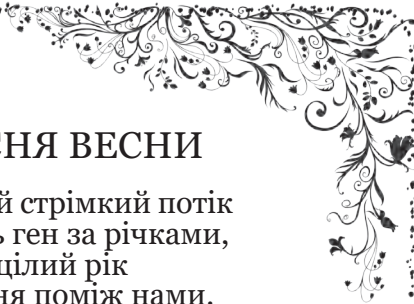
ХРИСТИНА

Серце полонила, як нараз побачив
Порух веселковий таємничих брів,
І бентежить душу погляд твій гарячий
З того часу, мила, як тебе зустрів.

Ой там біля саду, біля того тину,
Буду приходити кожен день і час,
Ти прилинь до мене хоч би на хвилину,
Бо кохання щире поєднало нас.

Ти згадаєш, мила, як ми вдвох ходили,
Як я в горах ніжний едельвейс шукав,
Як на полонині нас зірки водили,
Як нам на хмаринці місяць вигравав.

Ой Христинко мила, щира і жадана,
Ніжна, наче в полі вранішня роса.
Я тебе чекаю, зоре полум'яна,
Бо кохання наше чисте, як сльоза.

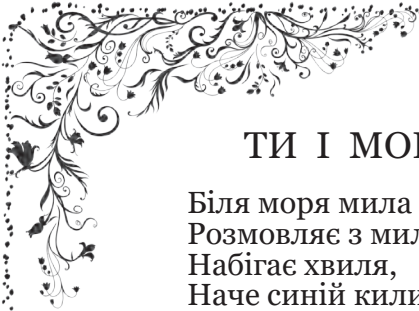
ПІСНЯ ВЕСНИ

Ось цей стрімкий потік
Біжить ген за річками,
Витає цілий рік
Кохання поміж нами.

Потічки гомінкі
Із гір зелених линуть,
А поруч десь гаї
Зовуть кохану, милу.

Зозуленько моя,
Закуй, щоб мила знала
Й чекала так, як я,
І вірно так кохала.

О зіронько моя,
На тебе я чекаю.
До тебе лину я,
Лише одну кохаю!

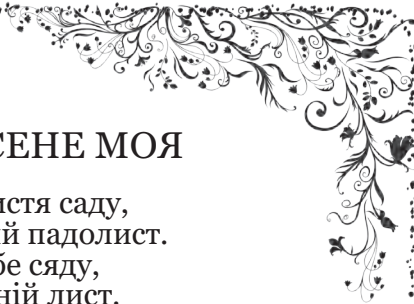
ТИ І МОРЕ

Біля моря мила
Розмовляє з милим,
Набігає хвиля,
Наче синій килим.

Радість охопила
Неземне кохання,
Нічка оповила
Двох сердець єднання.

З неба пада зірка,
В морі потопає.
Хай кохання вірне
Наше не згасає.

Я молюсь на зорі
Та й за нашу долю,
Бо тебе і море
Я люблю до болю.

ОСЕНЕ МОЯ

Пада листя саду,
В теплий падолист.
Біля тебе сяду,
Як осінній лист.

Тихий шелест листя,
Ніжний шепіт враз,
Золоте намисто
Накриває нас.

Знову я чекаю
Під твоїм вікном,
Знов листки кружляють
Золотим вінком.

О золотокоса
Осене моя,
Не губи листочки —
Це краса твоя.

Хай кружляють радо
У танку крутім,
Хай дарують радість
В сяйві золотім.

Ось це узлісся я згадав,
Де ми кохалися до згуби.
В своїх руках твою тримав
І цілував у личко й губи.

Там тихо шепче верболіз
Про наші зустрічі, кохання.
І серцю боляче до сліз,
І лине із грудей зітхання.

Блищить сльоза в очах моїх —
Ознака радості, любові —
І пада до колін твоїх,
Мов жовті листячка кленові.

Так трави роси ронять всі,
Коли зустрінуть сонце ясне.
Вони життя несуть красі
І неповторне, і прекрасне.

О мила, бережу тебе,
Як найкоштовнішу перлину,
Не можу стримати себе —
Щомиті я до тебе лину.

Мережить щастя доля знову —
До мене мила вже прийшла.
В ясеньку нічку вечорову
Вона, мов зіронька, зійшла.

Уста її мені шепочуть:
— Я вся твоя, я вся твоя... —
Я слухать шепіт цей лиш хочу,
О зоре-зіронько моя.

Надворі ніч уже минає,
А в небі місяць не зника,
Він заздрить нам, бо добре знає:
Кохання, мов бистрінь-ріка.

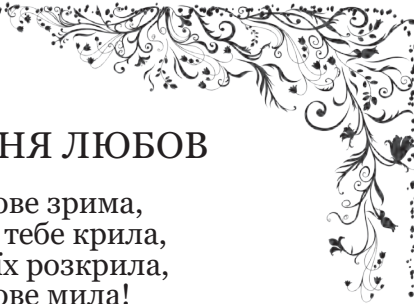

В своїй уяві я малюю
Обличчя миле, рухи всі,
Ночами сонними цілую
І обнімаю уві сні.

І лину думкою до тебе —
Струмок до річки так спішить.
І ніби зірку в яснім небі
Тебе лиш бачу кожен мить.

Мені здається, що вже вічність,
Коли з тобою я бував,
Коли твоєю несхитну вірність
На крилах мрії колихав.

І хоч коротка ця розлука,
На серці сумно день за днем.
Ой, не береться нам наука,
Коли у сні кохану ждем.

ПІЗНЯ ЛЮБОВ

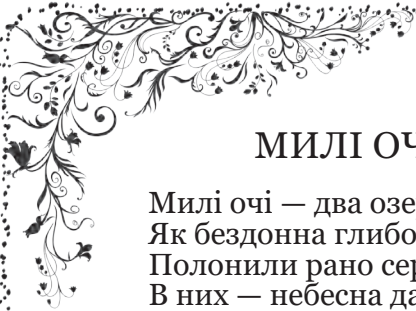
О любове зрима,
Дужі в тебе крила,
Пізно їх розкрила,
О любове мила!

Солодко і щемно
Серденько забилося.
Чом скоріш до тебе
Птахом не злетіло?

Пробивала часто
Камінь цей наріжний,
Не прийшла завчасно,
О любове ніжна!

Ти пройшла крізь терни
І незгоди різні.
Ти зродила зерна
Чарівної пісні.

Меж любов не знає,
Хоч і забарилась,
Хай вона лунає,
Розправляє крила.

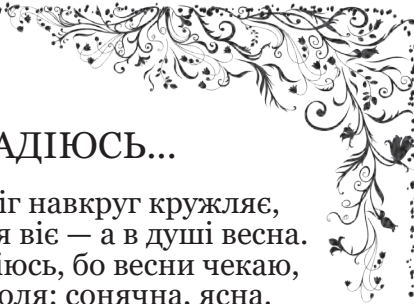
МИЛІ ОЧІ

Милі очі — два озерця,
Як бездонна глибочінь,
Полонили рано серце,
В них — небесна далечінь.

Сяють очі веселкові,
Сяйвом сонячним блищать,
Наче роси світанкові,
Вас не можна не кохать.

Очі світяться іскристо,
Милі очі — дві зорі,
А над нами золотисто
Зірки сяють угорі.

Погляд в серце проникає,
Погляд світлих тих очей,
Мила трепетно чекає
Втаємничених ночей.

НАДІЮСЬ...

Забіліло — сніг навкруг кружляє,
Хоч в обличчя віє — а в душі весна.
На добро надіюсь, бо весни чекаю,
А вона — як доля: сонячна, ясна.

Ще в полях сніги лежать, як море,
Та я світлу хату бачу вдалині:
Там, за плаєм, де я йду у гори,
Сонечко дарує промінці мені.

Стежкою угору йду до сонця,
Бо до світла тягнеться усе земне,
Теплий промінь загляда в віконце:
Знаю, що весна вже йде й зима мине.

В очах усмішка щира грає,
Я чую шепіт: «Мій, ти мій!
Бо серце іншого не знає,
О милий, милий, зрозумій!».

О, як з тобою, рідна, мила,
Єством і серцем близько ми.
Ой що зі мною ти зробила,
Що часто так приходиш в сни.

Мені приємно, дуже щемно
Торкнутись милих губ і брів,
Я вдячний доленьці щоденно,
Що на шляху тебе зустрів.

Відтоді я живу тобою,
Бо найщиріше покохав,
Коли зеленою весною
Весь серця жар тобі віддав.

Я знов чекаю, люба, ночі,
Покличу в сні тебе ясні,
Щоб надивитись в милі очі.
Щоб стала казкою у сні.

У снах — морська глибінь вирує
І неба та голубизна,
Душевна ласка в них панує,
І щирість, й ніжність, і весна.

Щаслива доля нас єднає,
Дарує втіху кожному мить,
А серце зустрічі чекає,
Гріє любов'ю і горить.

Усім єством тебе я чую,
Мов хтось мені співа пісні,
Любов земну тобі дарую,
Цілунків промінці ясні.

Стрів тебе я, зоре,
Цвіт-любов неждану,
Чисту і прозору,
Як вода з Йордану.

Брав ласкаві руки
У свої долоні...
Скільки ж малось муки
У твоїм полоні!

Не було вагання,
Бо любов зоріла,
Бо твоє кохання
Спалахом горіло.

Як же мені знати,
Світла зоре неба,
Чом не міг втоптати
Стежки я до тебе.

Мить оту нетлінну
Знов у снах лелію:
Ще тебе зустрину
Й серцем ще зігрію.

Спить ставок, і річка спить,
Місяць з хмарки зазирає,
Вільха листям шелестить,
І берізонька дрімає.

Зірка котиться до нас,
А за нею інша пада,
Та додому ще не час —
Тому мила тільки рада.

В душі картав тебе, кохана,
За все, що малось, що було...
Завжди й себе сварив, жадана,
Бо, що наміряв, відцвіло.

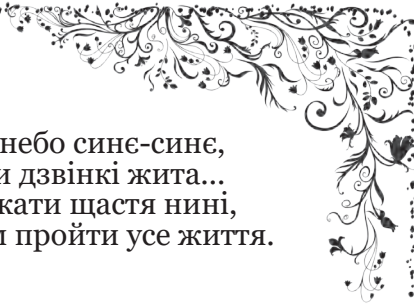
Знов серце смутком оповило,
Мов обірвалася струна,
Тож п'ю чар-зілля понад силу,
Мов келих згіркого вина.

І сам стою осиротіло,
Як те малесеньке дитя,
А серце щемко лиш тремтіло
За наше зранене життя.

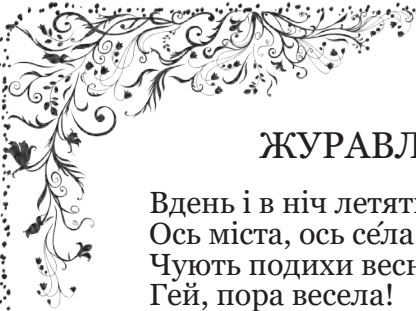
Я жив без тебе сиротливо,
Мов птах з підстреленим крилом,
Та вірю, що прийде те диво —
Веселку стріну за селом.

Йдемо, бредем удвох гаями,
Лягають трави в ноги нам,
А там десь жайвір над полями —
Нема кінця його пісням.

А ось метелик надлітає,
А там сюрчить цвіркун в траві,
Нас ластівка крильми вітає
І сиплять трелі солов'ї.

Над нами небо синє-синє,
А навкруги дзвінкі жита...
Йдемо шукати щастя нині,
Щоб з ним пройти усе життя.

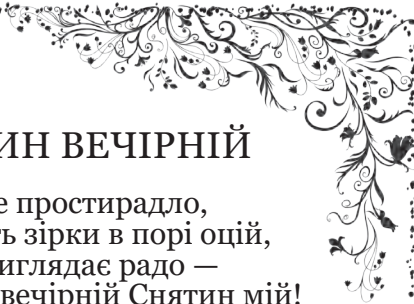

ЖУРАВЛІ

Вдень і в ніч летять вони —
Ось міста, ось села...
Чують подихи весни
Гей, пора весела!

Бачать мудрі журавлі
Хату недалечко.
Поклонилися землі —
Тут ж бо їх гніздечко.

І вітає їх приліт
Дітвора щоднини.
Хай іще багато літ
Спів пташиний лине!

СНЯТИН ВЕЧІРНІЙ

Ніч опускає темне простирадло,
Яскраво мерехтять зірки в порі оцій,
І сонний місяць виглядає радо —
У всій красі живе вечірній Снятин мій!

З тобою ми у райському полоні,
О Снятине, безмежно світить нам блакить
Грайливий Прут-ріка як на долоні,
Мов дзеркало, виблискує, шумить, дзвенить.

Наш край — Покуття рідного перлина,
Де древня ратуша сягає до небес.
Над нами величальна пісня лине,
Вечірнє небо втішно хилиться до нас.

Нехай краса твоя квітує вічно,
У сяйві сонця й зір всі дзвони виграють
Й дороги всі, де мури віковічні,
У Снятин — серце нашого Покуття — йдуть!

ТІЙ,
ЩО ВОДИТЬ СВІТИЛА

В уяві малюю
Всі риси твої,
Несміло цілую
Ночами у сні.

О мила, чи знаєш,
Що світиш мені,
Теплом зігріваєш,
Як сонячні дні.

Бо серце кохає,
Тривожно щемить,
Любові чекає,
Болить кожну мить.

Я думкою лину —
До тебе спішу,
Тебе лиш єдину
У серці ношу.

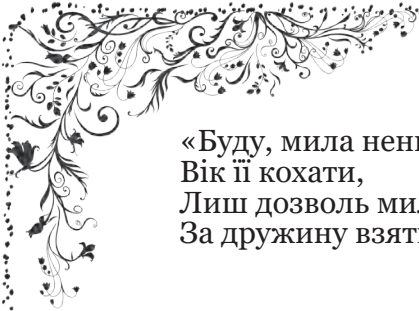
Темна нічка вкрила
Синії Карпати,
Там десь чічка мила
Виглядає з хати.

Дівчина чекає,
Бо зайшло вже сонце.
Легінь заглядає
У її віконце.

«Милая дівчино,
Швидше вийди з хати,
Буду безупинно
Я тебе кохати!».

«Я не можу вийти, —
Почала благати, —
Бо вже скоро прийде
Моя рідна мати».

Легінь сміло входить
До світлиці-хати
І матусю просить,
Щоб дочку віддати:

«Буду, мила ненько,
Вік її кохати,
Лиш дозволь миленьку
За дружину взяти!».

Із поетичної
збірки
«Сік землі»

Розділ I

Україно — матінко моя!

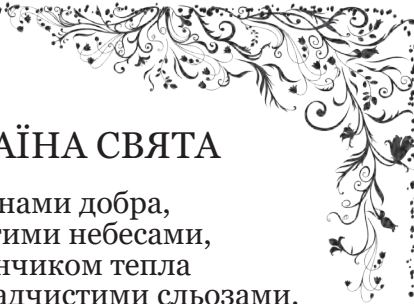
ВКРАЇНО — МАТІНКО МОЯ!

Мій милий краю — Україно!
Мої поля, мої ліси,
Де лине мова солов'їна,
Де все із райської краси.

Де гори, доли й полонини,
І плин Дніпра, бистринь-ріки,
Де пісні спів, мов цвіт калини,
Де все із щедрої руки.

Для нас у світі ти — єдина,
Вкраїни милої земля!
Як мати у дочки і сина,
Що нашу долю окриля.

Тебе ми будем прославляти
У слові ріднім, що дзвенить,
Для хліба — поле засівати,
Щоб радісно в надії жить!

УКРАЇНА СВЯТА

Засіяна зернинами добра,
Освячена святими небесами,
Осяяна промінчиком тепла
І скроплена надчистими сльозами.

Оспівана у віршах і піснях,
Заквітчена любистком та барвінком,
Велична й горда, як у небі птах, —
Її пісні лунають щиро й дзвінко.

ВОНА — одна одвічна і свята,
ВОНА — творець, її гординя — воля,
Без неї не колосяться жита,
Із нею щедриться нам наша доля.

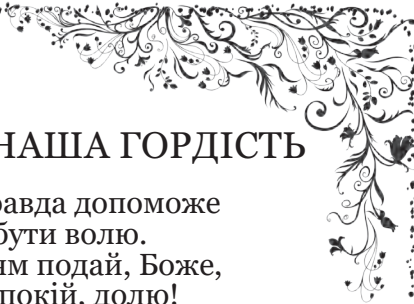
Написані чудесно від руки
На дивополотні, на білосніжнім:
В них оживають вічні сторінки —
Ті спогади дитинства ранні й пізні.

Без неї успіхи — великі чи малі
Не пишуться — ВОНА у нас єдина...
Творець, що Богом даний на Землі,
Зоветься гордим іменем — Вкраїна!

МИ З ТОБОЮ, ВКРАЇНО, ЄДИНІ

Ми з Тобою зріднились давно,
Твоя мова — співуча і мила.
Все найкраще від Бога дано —
І ми маєм розправити крила,
Щоб здійснилась висока мета,
Тож напружуймо сили орлині!
Ще настане доба золота:
Ми за неньку Вкраїну — єдині!
Від незгод свій народ боронім
І героїв назв'їм поіменно.
А у рідній своїй стороні
Піднімаймо ще вище знамено!
Розбудовуймо спільний наш дім,
Не ганьбімо своєї держави,
Лиш добро для Вкраїни творім
І робім тільки корисні справи.
А калину в пахучім цвіту
Не дозвольмо нікому зламати!..
Рідне слово і пісню дзвінку
Хай почують степи і Карпати!

УКРАЇНА — НАША ГОРДІСТЬ

Щира правда допоможе
Нам здобути волю.
Українцям подай, Боже,
Щастя, спокій, долю!

Україна — наша гордість,
Їй ми присягаєм:
Захищати незалежність —
Скільки сили маєм!

Нашу рідну Батьківщину
Не дамо ділити!
Й будем кожду Божу днину
За неї молитись.

Воскресає Україна —
Наша зірка ясна.
Наша мова солов'їна,
Наче цвіт, прекрасна.

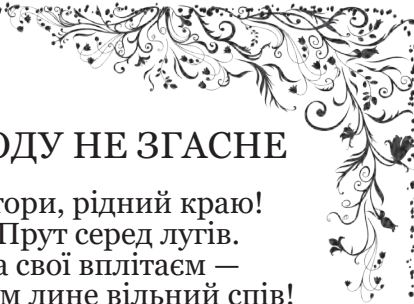
Кобзареве вічне слово
Світить нам зорею,
Бо ми боремося знову
За нашу ідею!

Станемо щасливо жити,
А Вкраїну-неньку
Будем віддано любити,
Як любив Шевченко!

СІК ЗЕМЛІ

Йду в свій край, неначе в диво-казку,
Бо тут щедрість й співи солов'їв.
Відчуваю материнську ласку
І голублю поглядом її.
Бачу запашні медові квіти,
Огортаю поглядом поля.
Як моєму серцю не радіти,
Коли щедро світиться земля!
Сік дає вона — пшениця спіє...
Так і серцем творяться пісні:
Щире слово правду в думках сіє
Й проросте квітками навесні.
Пробудився ранок — вже світає,
Мило й любо: це ж моя земля!
Квітка сонця в небі розквітає
І мені всміхається здаля.
Дім збудуєм дужими руками —
Хай дивує, хай радіє світ!
Землю завітчаємо садами,
Щоб буяли щедро сотні літ!
Україну будем захищати,
Чи в похмурий день, а чи в блакить.
Бо ж вона для нас як рідна мати
Зігріває серце кожну мить.

ДУХ НАРОДУ НЕ ЗГАСНЕ

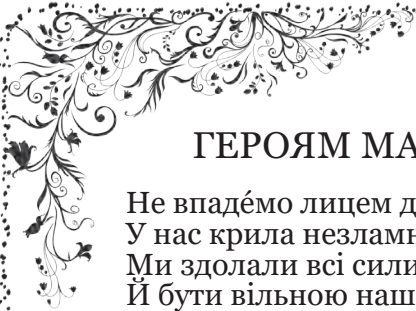
Вільнії простори, рідний краю!
Вдалині ген Прут серед лугів.
У вінок слова свої вплітаєм —
Хай Покуттям лине вільний спів!

Не далася воля нам у віно,
Ми стаєм мудріші з кожним днем.
Україно, рідна Україно,
Ми для тебе творим і живем.

Україна сяє світанково,
Дух народу нашого не згас.
Лине солов'їна наша мова,
З нами пісня і Пророк Тарас.

Боронили край від воріженьків —
Їм ніхто терпіти не хотів.
Світлий шлях для України-неньки
Прокладали прадіди з віків.

Тож, Вкраїно-мати, ми без тебе
Не змогли б, як без повітря, жить.
Хай над нами плине чисте небо
І наш Прапор — поле та блакить.

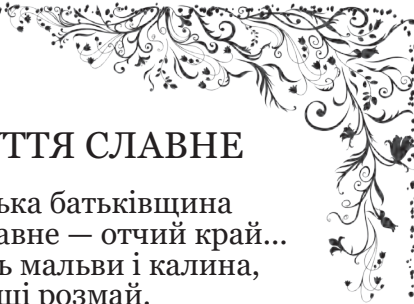
ГЕРОЯМ МАЙДАНУ

Не впадємо лицем до землі —
У нас крила незламно орлині.
Ми здолали всі сили ті злі —
Й бути вільною нашої Вкраїні!

Не дамо потоптати наш Стяг,
Бо дороги в минуле немає.
У ці дні всі ішли до звияг,
Які кров'ю Героїв палають.

Пам'ятаймо: то — наші сини,
Котрі впали за волю й свободу...
Йшли на герць з супостатом вони
Задля кращої долі народу!

І побачив Господь із небес
На Майдані криваву руїну,
Й повелів, щоби люд наш воскрес,
Й на віки віродив Україну!

ПОКУТТЯ СЛАВНЕ

Моя маленька батьківщина
Покуття славне — отчий край...
Тут квітнуть мальви і калина,
Дарує пахощі розмай.

Моя маленька батьківщина:
Стежина в гори, плескіт вод.
Квітує щастям кожна днина,
В піснях звеличує народ.

Земля чудова і багата
Талановитими людьми.
І мрія тут жила крилата,
Митців великих тут сліди.

Покуття — веселковий краю,
Твої таланти знає світ.
Молюся Богу і благаю:
Зішли багато щедрих літ!

МІЙ ДРЕВНІЙ СНЯТИН

Над Прутом древній Снятин мій стоїть,
Хоча багато вже пройшло століть,
Хоч землю часто зайди руйнували
І шрами, й рани в душах залишали.

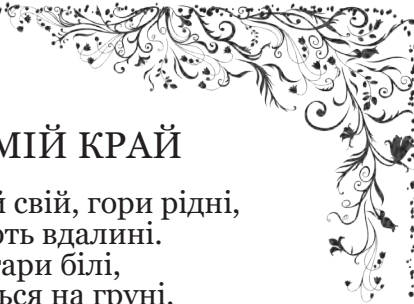
Віками люд наш відчував цей гніт,
Та наша воля й серце — мов граніт!
І предків кров пролилася рікою,
Щоби не стала доленька гіркою...

Фортеця-місто на горбах крутих
Порятувало рід від бід і лих.
Шуміли верби й плакала калина,
Де Прут, палала у вогнях долина.

Йшли вперто на монголів і татар,
Своє життя складали на олтар.
Хоч рвали землю на шматки поляки,
Злі яструби — румуни, австріяки.

Ворог народу нашого не вбив:
Квітує місто, й люди — не раби!
Не вмерла Мова, пісня скрізь витає,
Вкраїна край мій рідний пригортає.

МІЙ КРАЙ

Бачу край свій, гори рідні,
Що синіють вдалині.
І овець отари білі,
Що пасуться на ґруні.

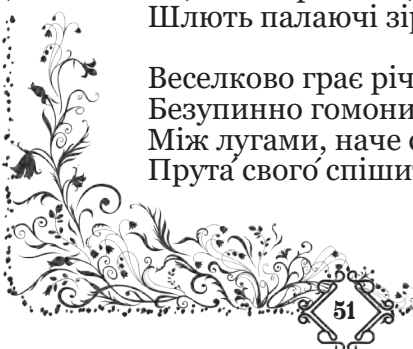
Ось і Рибниця грайливо
З гір стрімких невпинно мчить,
На побачення, на диво,
Та й до Пруту все біжить,

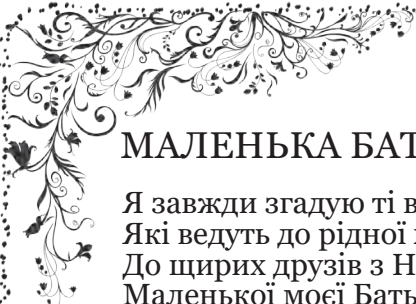
Вся у квітах і листочках,
Що струмки їй принесли.
І сплела із них віночки,
Щоб з коханим — на віки.

І пливуть квітки, листочки,
Загадковими стають,
Розійшлись круги-віночки,
Мов веселка, виграють.

Береги-брати щоденно
Притулившись до ріки,
І її, мов нареченій,
Шлють палаючі зірки.

Веселково грає річка,
Безупинно гомонить.
Між лугами, наче стрічка,
Прута свого спішить.

МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА

Я завжди згадую ті вулиці,
Які ведуть до рідної хатини,
До щирих друзів з Новоселиці —
Маленької моєї Батьківщини.

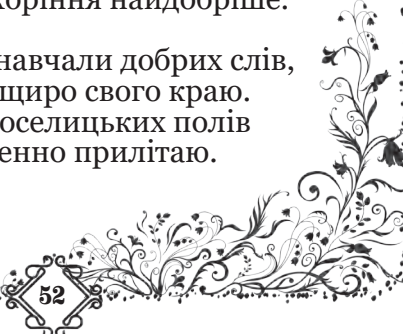
Пастушили на пагорбах в той час,
Малими коней вчилися сідлати.
Не знали долі, що чекала нас,
Й куди розійдуться шляхи від хати.

Тут залишилися мої сліди,
Моя колиска і п'янки надії.
Напитись йду джерельної води,
Щоби збувалися найкращі мрії.

Цей милий край красою серце грів,
Де води Рибниці прозоро-чисті,
Де море трав і запашних садів,
Які цвітуть у срібному намисті.

Спішу туди, де отчий жде поріг,
Бо тут усе моє, все наймиліше.
В душі родині дяку я зберіг,
Бо звідси йде коріння найдобріше.

Бо нас батьки навчали добрих слів,
Красу любити щиро свого краю.
Завжди до новоселицьких полів
Я думкою щоденно прилітаю.

РИБНИЦЯ

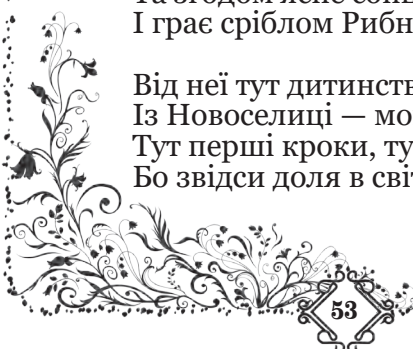
Серед дерев ніколи не загубиться,
Бо підкладе скала своє плече.
Це з гір Карпатських швидкоплинна Рибниця,
Мов стрілочка, звиваючись, тече.

І згодом біг отой стрімкий притишиться,
Щоби побачить бані всіх церков:
Де Косів, Рожнів, Джурів й Новоселиця,
Аби прислухатись до молитов.

І весело виблискує, і щиро радиться
Із ручаями, що течуть віки.
А хлопчаки й дівчатка з тої радості
Спішать гуртом купатись до ріки.

Біжать ген верболози понад річкою,
Внизу вирує течія крута.
Чи білим днем, чи в парі з нічкою,
Спішить в обійми впасти до Прута.

Буває часом, повінь починається —
Каміння котить хвиля гомінка.
Та згодом ясне сонце посміхається —
І грає сріблом Рибниця-ріка.

Від неї тут дитинство починалося,
Із Новоселиці — мого села.
Тут перші кроки, тут моя поезія,
Бо звідси доля в світ мій повела.

ДОРОГОЮ В КАРПАТИ

Спішу, бо все ближче до темної нічки,
Втікаю — мене доганяють хмарки,
В чеканні вечірнім обнялись смерічки,
Піднявся туман із гірської ріки.

Тулюсь до дерев, бо стрімкі оті гори,
Йду плаєм все вище, де ватра горить,
Щоб бачить найвищі хребти Чорногори,
Послухать пісні водograїв на мить.

Зриваються зорі з високого неба
І падають в Чорний Черемош дзвінкий.
Здається, що кращого раю не треба.
Де святом стають і слова, і думки.

Де трави щоденно блищать в полонині
І сонце сія на небесному тлі.
Карпатські вершини шлють відблиски сині
І зелень кичер, що в далекій імлі.

ЛЕЛЕКАМ-ЕМІГРАНТАМ

23-25 серпня 1993 року у Снятині, як і в усьому Покутському краю, відбувався II Світовий зліт земляків-емігрантів з далекого і близького зарубіжжя під гаслом «Лелеки повертаються додому».

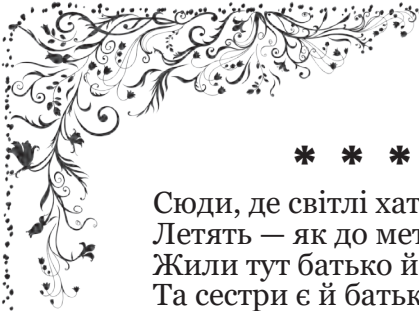
Власне, ці рядки присвячуються тим далеким лелекам 90-х, а також новому поколінню краян з діаспори.

Хоч шлях такий далекий,
Та в холоді й теплі
Злітаються лелеки
До рідної землі.

Бо їхня тут родина,
І тут увесь їх рід,
Є рідна Україна,
Їх прадідів тут слід.

І хай літа вже пізні,
І крилоньки тремтять,
Летять вони до пісні,
У милий край летять.

Життя таке коротке,
Згубилось в чужині...
А тут і дим солодкий
У рідній стороні.

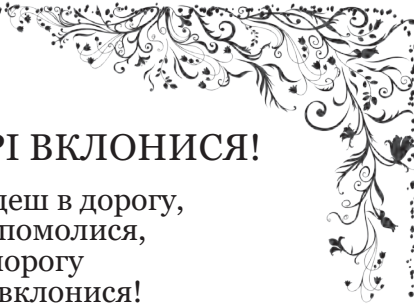
* * *

Сюди, де світлі хати,
Летять — як до мети!
Жили тут батько й мати,
Та сестри є й батьки.

Спішать-летять, бо знають,
Що тут, де небосяг,
Їм сонечко засяє
І синьо-жовтий СТЯГ.

Отож вас всіх чекаєм
Гостинно за столом,
Хай Бог благословляє
І щедрістю, й добром!

Відкиньте з серця смуток,
Збудіть козацьку кров,
Ну, а душа розкута
Хай завше п'є любов!

МАТЕРІ ВКЛОНИСЯ!

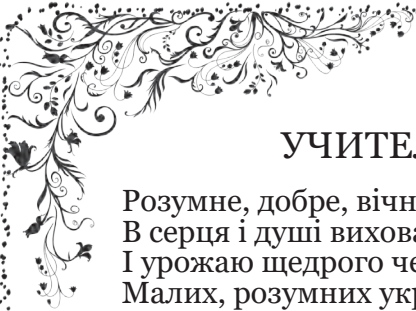
Коли йдеш в дорогу,
Стань і помолися,
А біля порогу
Матері вклонися!

Та якщо у мами
Защемить серденько,
Доторкнись вустами,
Пригорнись до неньки!

Хоч сльозинки з болю
Затремтять на віях,
До своєї долі
Йтимеш в думах-мріях.

Та візьми із хати
Вишиту сорочку,
Яку ткала мати
Рідному синочку.

Знаю: пам'ятаєш
Ти свою рідненьку,
Права ти не маєш
Не відвідать неньку!

УЧИТЕЛЕВІ

Розумне, добре, вічне засівай
В серця і душі вихованців,
І урожаю щедрого чекай —
Малих, розумних українців.
Щоби на радість всім вони росли
(На них великі є надії!),
Щоби у світ добро всякчас несли,
Аби збулися їхні мрії.
Останній дзвоник їх покличе в путь —
У світ їх будем проводжати.
Учителю! Залишишся ти тут,
Щоб знову мудрі зерна засівати!

ВИПУСКНИКАМ НОВОСЕЛИЦІ

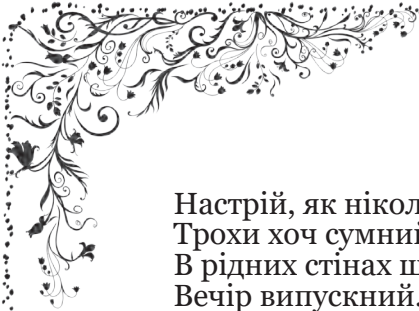
Як же не радіти:
Скупані в росі,
Виростають діти
На очах у всіх!

В серці сум й тривога,
Бо рушають в путь.
Непрості дороги
Це юнацтво ждуть.

Гей, на видноколі,
Зірко, ім світи!
Хай щасливі долі
Кличуть до мети.

Вчіться і мужайте,
Пізнавайте світ...
То й щасливим, знайте,
Буде ваш політ.

Вас зустрінуть гідно
Тисячі доріг.
Знайте: завжди рідний
Вдома жде поріг.

Настрій, як ніколи,
Трохи хоч сумний,
В рідних стінах школи —
Вечір випускний.

Не забудь ніколи
Про свій рідний клас,
Бо і хата, й школа
Щиро стрінуть вас!

Розділ II

Віщі думи Кобзареві

На 200-ліття поета-борця

ТОБІ, ТАРАСЕ!

Шумить десь вітер за горами
І чути подихи весни.
Тарасе, рівний між братами,
Любов мою навек прийми!

Ти мріяв волю всім здобути,
Щоб доля в нас була своя.
Тебе ніколи не забути,
Бо нам твоя зоря сія.

Тобі, Кобзарю, наші квіти,
Ти — образ наш такий святий!
Ти — наша слава в цілм світі,
Тарасе, батьку дорогий!

Не змовкли струни стоголосі,
У серці вічно ти живий.
Твої слова святі, пророчі
У пам'яті живуть моїй.

ЧЕРНЕЧАЯ ГОРО...

*Зоре моя вечірняя,
Зійди над горою...*

Т. Г. Шевченко

Чернечая горо,
Чернечая горо,
Чого ж бо мовчиш?
Ти бачила горе,
І лихо — як море,
Чи долю зростиш?

Чернечая горо,
Ой Канівська горо,
Ти сон бережеш
Великого сина
Всієї України —
З ним світло несеш!

Чернечая горо,
Чернечая горо —
Шевченківський край:
Квітучі долини,
Дніпровські перлини,
Нев'янучий гай.

Чернечая горо,
Високая горо —
України душа.

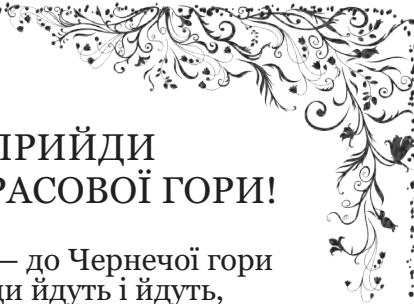

Ти — всім величава,
Шевченкова слава,
У думках-віршах.

Чернечая горо,
Тарасова горо —
Тебе знає світ.
Ти — сяйво од сонця,
Ти — меч оборонцям
Уже сотні літ.

Чернечая горо —
Вечірняя зоре,
Не гасни — світи!
Кобзарю-надіє,
Пророче-месіє,
На вічні віки!

ПРИЙДИ ДО ТАРАСОВОЇ ГОРИ!

В містечко Канів — до Чернечої гори
З усього світу люди йдуть і йдуть,
Співцеві давньої невольної доби
Останній дар і шану віддають.

Заквітчана Могила, квіти — то святе!
Тут дух Поета завжди воскреса...
І маки, мальви, чорнобривці — все цвіте,
Хвалу співцю возносять небеса.

Шевченків знаний край — це диво серед див,
Що народив пророчії слова.
Бо наш Кобзар для України жив, творив —
Йому належить слава світова.

Прийди і ти на кручу над старим Дніпром,
Схили в пошані голову свою,
Подякуй щирим серцем, сповненим добром,
Бо все віддав за волю він твою.

ЗВУЧАТЬ ШЕВЧЕНКОВІ СЛОВА

Звучать слова поета, як молитва,
Безсмертні Шевченкові слова:
У них любов й за волю вічна битва,
Від них весь світ мужніє, ожива.

Звучать слова і кличуть до єднання,
Щоб брата брат любив — не зневажав.
У тих словах благання і прохання,
Яке не зна кордонів, меж, держав.

Звучать слова, й звучати завжди будуть
Співця поеми, драми та вірші.
Опам'ятайтесь і прокиньтесь, люди,
Тепло сердець відкрийте та душі!

І думкою до Кобзаря я лину,
І від душі ідуть думки прості.
Молімось кожному Богу днину,
З любов'ю йдім до брата во Христі!

ДОЛЯ ТАРАСА

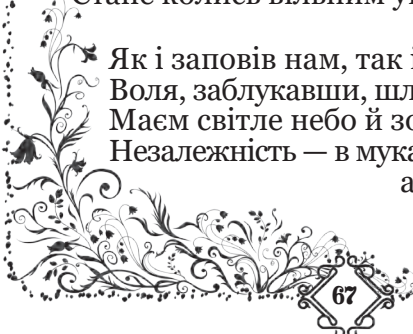
Як спішив Тарасик з «вольної Вільшани»,
Бо хотів навчитись вміло малювать!
Козачком зробили, служником у пана,
Щоб дитячі мрії назавжди стоптать.

Та малий хлопчина не скоривсь недолі,
Не дорікнув Богу за такий талан...
Малював він сонце, соняшники в полі,
І дарма, що денно його мучив пан.

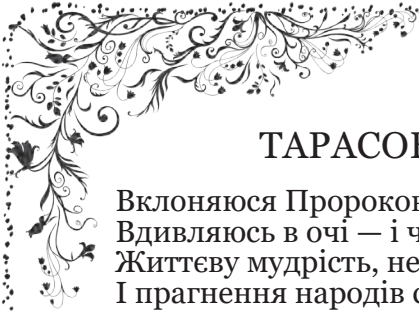
В місті над Невою доля пожаліла,
Там, у Петербурзі, вільним став Тарас.
Викупили ж друзі! Думка пломеніла:
А чи в Україну прийде волі час?!

За свої пориви, вірші вогневії
У фортецю Орську засланий поет.
Дозволу немає, знов вбивають мрії:
«Не писать! Не можна!» — на душі мов хрест.

Та вернувся з муштри. В рідній Україні
Знову він побачив море сліз та бід.
І сказав пророче, що на тій руїні
Стане колись вільним український рід.

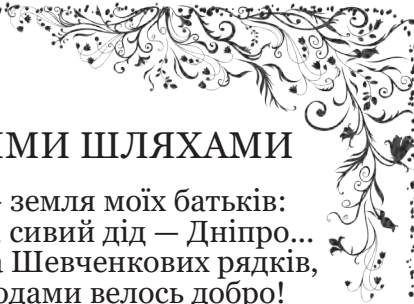

Як і заповів нам, так і все збулося:
Воля, заблукавши, шлях свій віднайшла.
Маєм світле небо й золоте колосся,
Незалежність — в муках,
але все ж прийшла!

ТАРАСОВІ ОЧІ

Вклоняюся Пророкові — Тарасу,
Вдивляюсь в очі — і читаю в них
Життєву мудрість, непідвладну часу,
І прагнення народів світових.
В його очах горить вогонь надії,
В них — боротьба за світле майбуття,
В них — незборимі, горді й мужні дії,
В них — доля й воля, в них саме життя;
Пророцтво в них й мого народу слава,
В них доля завше має два крила;
У них — соборна, вольная держава,
У них — сльоза дзвінкого джерела.
Вдивляючись в портрет співця-поета,
В нім бачу там історії стезю,
Вкраїни бачу і падіння, й злети —
Святий цей образ в серці бережу!

ТАРАСОВИМИ ШЛЯХАМИ

Його земля — земля моїх батьків:
Калина спіла, сивий дід — Дніпро...
Звучать слова Шевченкових рядків,
Щоб між народами велось добро!

Тече вода під явором гінким,
І знову там хлюпочуться качки,
І сонце грає блиском осяйним,
Немов Тараса слово — на віки.

Недолі шляхом мандрував Тарас,
Неволю часто бачив, а не рай.
Та нині тут гостинно стріне вас,
Як писанка свята, Шевченків край!

І знову тут цвіте вишневий сад.
І, як колись, в нім бджілоньки гудуть...
Кобзар нас кличе всіх ставати в ряд —
Ти ж «ЗАПОВІТ» Шевченків не забудь!

НАМ СВІТИТЬ ГЕНІЯ ЗОРЯ

«Кобзар» у руки я візьму —
Сторінку кожну горну.
Пробили ті слова пільму
Й зігріли душу не одну.

Слова пророчі, запальні
Будили віру в тому злі,
Дали надію в темні дні
Простому люду на землі.

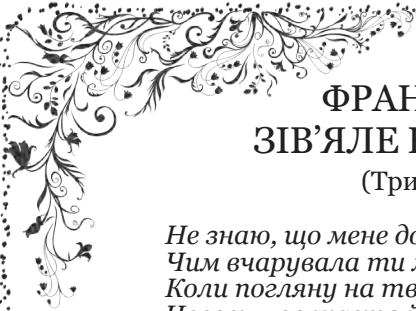
Величні думи Кобзаря
Зродили щедрий урожай.
Нам світить Генія зоря —
На всю Україну, на весь край.

Хай з нами буде «Заповіт»
І скарби віршів та поем!
Шевченка знає цілий світ —
Тож Батьком нації зовем!

Розділ III

Титани духу

ФРАНКОВЕ ЗІВ'ЯЛЕ КОХАННЯ

(Триптих)

*Не знаю, що мене до тебе тягне,
Чим вчарувала ти мене, що все,
Коли погляну на твоє лице,
Чогось мов щастя й волі серце прагне...*

Іван Франко. Із збірки «Зів'яле листя»

Львів

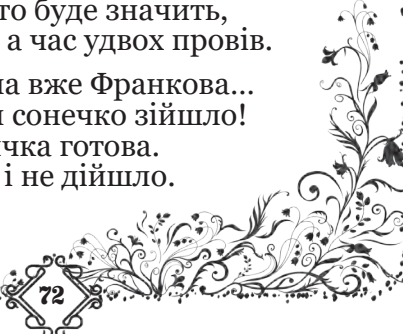
До друга в Лолин на його прохання
Спішив у гості юний гімназист.
Й не знав, що стріне там своє кохання,
Яке пройде, немов зів'ялий лист.

Задумливо зустрілись Ольги очі
Із золотистим чубом юнака.
Всміхались губи — вишеньки дівочі.
Сама — чарівна, гарна і струнка.

Юначе серце панна полонила —
Навік змінилося його життя.
Та зустріч поміж ними зародила
Цнотливі перші щирі почуття.

Кохану хоче серцем всім побачить,
Тому і просить у величний Львів.
Для нього це багато буде значить,
Щоб не страждав, а час удвох провів.

І Ольга — наречена вже Франкова...
Всі згідні — й ніби сонечко зійшло!
Родина до весіллячка готова.
Та до заручин так і не дійшло.

Зустріч в Коломії

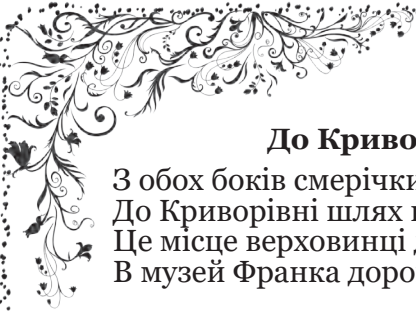
Арешт! В тюрмі у Коломії-місті
Поет голодний на долівці спить.
Брат Ольжин подає останні вісті —
В Каменяра душа вогнем горить.

Звільнивсь. Пита: «Де ти, моя Княгине?»,
І мила жде Князевича свого.
Та, мовби жовте листя, в'яне, гине
Кохання неповторнеє його.

У Лолин тихий він прибув таємно
(На зустрічі накладено табу).
Розмова їх не склалася приємно,
Тож більше в тім селі поет не був.

На захід сонце йде — одне зітхання.
І сумно розійшлись — одна печаль.
Немов струна, порвалося кохання,
І жаль їх стало, дуже-дуже жаль!

Відбулась зустріч в Коломії славній —
Щось таємниче мовив Ользі Йван...
Щасливий вечір був обом останній,
А Лолин в серці — сотні вічних ран.

До Криворівні

З обох боків смерічки нас вітають —
До Криворівні шлях крутий іде.
Це місце верховинці добре знають,
В музей Франка дорога ця веде.

У боротьбі здобути кращу долю
Надію завжди Каменяр плекав.
Лупать скалу, щоби здобути волю,
До бою син народу закликав.

Поет-Мойсей чув крик і плач народу
І їх гіркою доленькою жив.
Та знав, що ми опришківського роду,
І все робив, щоб нарід не тужив.

Сюди ідуть від заходу до сходу...
Живе Учитель в серці поколінь,
Ми Просвітителю співаєм оду,
Складаємо борцю низький поклін!

Щоби вклонитись цій землі-святині,
Нащадки йдуть до Генія-Франка,
Де Криворівня і Карпати сині,
Де в скелі б'ється Черемош-ріка.

ДОЧКА ПРОМЕТЕЯ

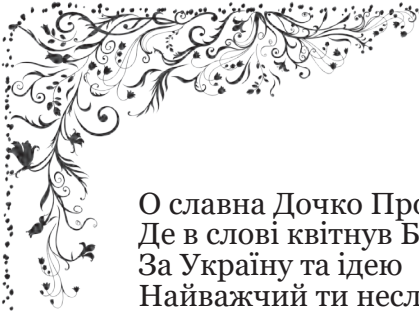
*Збагни її безмежжя духу,
Її життя із трьох проклять:
Неволю, гіркоту, недугу —
І хай тебе думки болять.*
Дмитро Павличко

Чому життєва рідна доля
Такий зіграла кепський жарт?
Лише недуга, та неволя,
І біль у серці, мов той жар.

Стоїть її фортепіано,
Сумує в самоті німій.
О де ти, доленько жадана,
Допоможи і зрозумій!

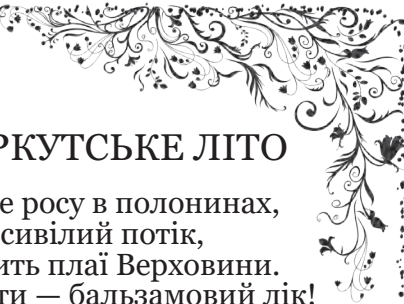
Терпіла біль гіркий і муки,
Бо шлях чекав такий важкий.
Ішла до музики й науки,
Долаючи круті стежки.

І без надії сподівалась,
Безмежний дух кипів в журбі.
Тяжким хворобам не здавалась —
Пройшло життя все в боротьбі.

О славна Дочко Прометей!
Де в слові квітнув Божий дар,
За Україну та ідею
Найважчий ти несла тягар.

Веди до Лесі нас, дорого,
Безмежжя духу віднайди!
Вклонімся рідному порогу,
Де світять нам її сліди.

ЛЕСИНЕ БУРКУТСЬКЕ ЛІТО

Ось злизує сонце росу в полонинах,
Із урвища б'є посивілий потік,
І серпень обходить плаї Верховини.
Карпати, Карпати — бальзамовий лік!

О славний Буркуте! Тут Леся Вкраїнка
Свої залишила безсмертні сліди.
І в лоні Черемоша хмарка-пір'їнка
Відбилась дзеркально у плесі води.

Зустрілись Дочка Прометея і Квітка*,
Стоять подивовані барвами гір:
Іскриться джерельна вода серед літа —
І серпень красою приваблює гір.

Бо сталося: душі та природи єднання —
Стоять зачаровані дивом Карпат.
У серці її пробудилось кохання
Під променем теплим з небесних палат.

Прощайте! Обоє в дорогу збирались...
Буркуте! Хай слава летить у світи!
Франкові і Лесині клени zostались,
Як пам'ять, що й з каменя будуть рости.

*Климент Квітка — чоловік Лесі Українки.

ЙОГО СЛОВА, ЯК ГРІМ...

(Диптих)

Володареві селянських дум

Серед травневих блискавиць-заграв
У русівську убогую хатину
З небес хтось випросив святу дитину,
Щоб хлопчик смуток із села забрав.

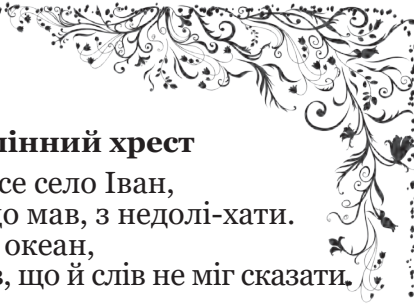
Його боліло все з дитячих літ,
Як бачив він оту гірку неволю,
Викручувало пальці йому з болю,
Коли писав про той мужицький світ.

Його слова, як грім з небес, гримлять
І світять так, як зорі вечорові.
Співець творив слова із сліз і крові,
Бо ж потом напувалася земля.

Із жалю корчилились сільські горби —
Це відчувало його серце кволе.
Тож перетоплював мужицьке слово:
Для люду бідного, що міг, робив.

Як врятувати хлопа від нужди?
У думах рвав на голові волосся...
Від стогону здригалось колосся
Й на серці накладалися сліди.

Камінний хрест

Скликав у гості все село Іван,
Продавши все, що мав, з недолі-хати.
Зірвався їхати за океан,
Як мрець той став, що й слів не міг сказати.

Камінний тесаний мужицький хрест,
Як біль, виносив на горбисте поле
(Він ж їде до Канади, врешті-решт) —
О змучена мужицька вбога доле!

З нужденного голодного села
Йшли емігранти з сумом тихим кроком:
Нелегка доля їх туди вела,
Все більше виїжджало з кожним роком.

Про хліб заморський кожен повен мрій:
На пароплаві люди, діти, внуки...
Усе гуде, немов бджолиний рій,
Лишаючи хати й щоденні муки.

Пливуть... А що віщують їм зірки?
В повітрі лине гамір дні і ночі.
Розносить вітер туск і біль гіркий,
Важкі зітхання і плачі жіночі...

МАРКОВІ ЧЕРЕМШИНІ

(Триптих)

1

*«Карби ніколи не загояться
і не заростуть панським салом».*

Марко Черемшина. «Карби»

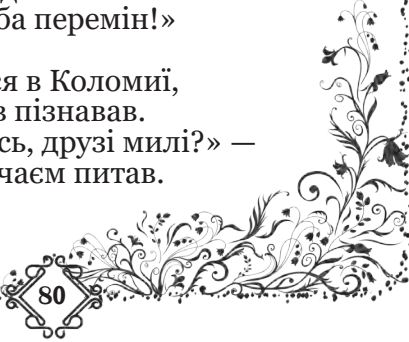
Є милі села в Україні,
Ім райську зірку Бог дає,
Там чути співи солов'їні,
Святе у горах місце є.

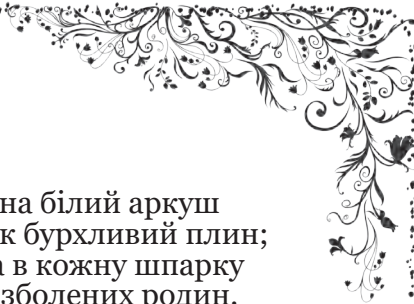
Там десь підковою Карпати,
І Черемоша хвилі б'ють,
В Кобаках правду мають знати:
«Чом з хлопа кров останню п'ють?»

Тяжкі карби поклала доля —
Хоч це найкраще село.
Усі чекали: «Скоро воля!»,
А щастя так і не було.

Івась маленький тут родився
(Марком пізніше стане він),
У вічі горю подивився
І мовив: «Треба перемін!»

Завзято вчився в Коломиї,
Життя гуцулів пізнавав.
«Як ночувалось, друзі милі?» —
За давнім звичаєм питав.

І ляже знов на білий аркуш
Гірких думок бурхливий плин;
Біда заслала в кожную шпарку
Селянських зболених родин.

Від п'явок, що обсіли гори,
Людей він буде боронить,
Бо в мужика лиш страх і горе,
І серденько його болить.

Хист адвокатський мудрий має
(До Черемшини люди йдуть),
Хоч салом панським (добре знає),
Карби оті не заростуть.

— Дедику, ньенько, де святий Николай?

Марко Черемшина.
«Святий Николай у гарті»

Мужик худенький, босоногий,
Мов сум, на лавицю присів,
А в хаті тільки образ вбогий
У рамі різьблений висів.

Тут екзекутор за податки
Приходить в хату Сівчука.
Та бідний хлоп не має й гадки:
Ну, що там взять — ні п'ятака!

Всі речі в хаті ніц не варті.
Тож взяв ікону в Сівчуків.
— Вже Николай святий у гарті, —
Так батько дітям відповів.

В його душі вогонь палає,
Конем біжить за небокрай...
Чого той нарід все чекає?
Святий не знає Николай.

Вже чути крики журавлині.
У горах стеляться плачі.
І тиснуть серце Черемшині
Думки — до воленьки ключі.

*«Ідь, сердечний друже, тими сірими волами
перед найвищий трибунал, розкажи там про
наші кривди, обороняй наш народ перед воро-
гами та жадай, щоби ми на своїй землі могли
жити своїм життям».*

**Василь Стефаник.
(Із прамови на похоронах
Марка Черемшини, 1927)**

На цвинтар йде. О де ти, сило!
До батька рідного спішить,
Івану ноги підкосило —
І чорним небо стало вмиць.

В Семанюків сумная хата,
У гори звістка йде гірка:
— Не стало Івана-адвоката! —
І плаче Черемош-ріка.

Побита горем рідна мати,
Й весь нарід в Снятин слізно йшов,
Щоб тіло Івана поховати,
Де б він спочинок свій знайшов.

І на селянським вбранім возі
Вже домовиноньку везуть:
Волів три пари у дорозі,
З усіх повітів люди йдуть...

З Говерли вітер повіває,
І навкруги цвітуть сади...
Він в серці нашім оживає,
Щоб з нами бути назавжди!

ДНІПРО

Бачу гори і рівнини,
Неба синю далечінь,
Як гірські ті полонини,
Твоя, Дніпре, широчінь.

В тиху сонячну погоду
Ти — і велич, і краса.
Навіть у лиху негоду
Нам ти — вранішня роса.

Мов пшеничний простір любиш,
Що колише небозвід,
Ти, мій Дніпре, сил не губиш,
Мчиш до моря, мчиш у світ.

Мчаться вдаль бурхливі хвилі
Буйноплинного Дніпра.
На Україні нашій милій
Кобзаря сія зоря.

Розділ IV

З рідного краю у свій широкий

ВАСИЛЕВІ ПИЛИП'ЮКУ

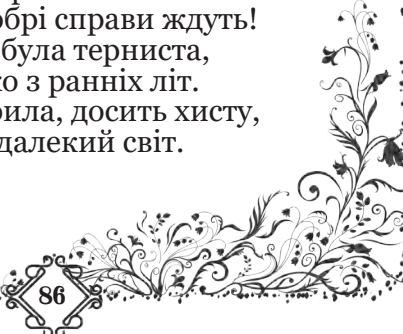
(Триптих)

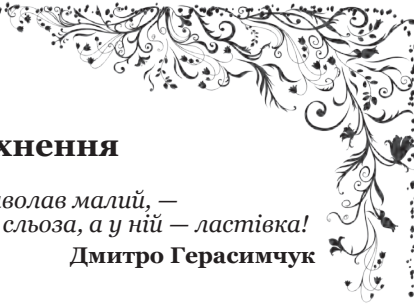
У світ

*Я — Пилип'юк Василь. Я — витвір світла й тіні.
Незримо й видиме я прагну зберегти
І передати в скарб майбутній Україні
Ваш образ, дорогі сучасники й брати.*

Дмитро Павличко

І вивела за руку мати:
— Дитино, птахом полети, —
Та стала вже благословляти, —
Іди із Богом до мети!
Та не барися довго, сину,
Частіш відвідуй нас, старих! —
Обтерши рукавом сльозину,
Благала долі у святих.
Идучи в науку серед літа,
Моливсь, аби Господь беріг...
Із хати, що добром зігріта,
Шукати йшов нових доріг.
Шляхи розбіглись від оселі —
І він ступив на вірну путь.
Над хатою зірки веселі .
Віщують: добрі справи ждуть!
А стежка та була терниста,
Було нелегко з ранніх літ.
Мав дужі крила, досить хисту,
Рушаючи в далекий світ.

Натхнення

— Мамо, — заволав малий, —
У ваших очах сльоза, а у ній — ластівка!

Дмитро Герасимчук

Найкращі в світі вічні миті
Фіксує фотоапарат.
І всі події знамениті
Знимкує він, як друг і брат.

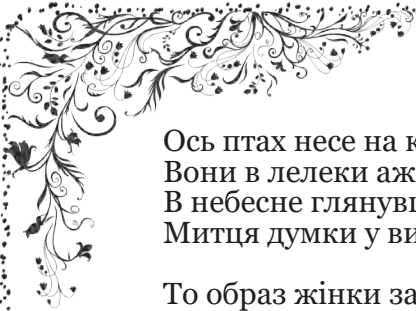
Ось буйногрові — легко стало:
І мить оту занотував.
Не коні — небо заіржало;
Колись малим їх доглядав.

Ось мить — Вогонь її імення —
Гарячих іскорок політ.
Яке чудове те натхнення,
А в серденьку вже цілий світ!

А на душі бентежно й мило:
Калюжі загорілись вмить!
Їх сонце ясне запалило —
Спіймать те диво він спішить.

І щемно б'ється серце власне,
Він зачаровано стоїть.
Світило в золоті небесне —
Та це ж знамення всіх століть!

Ось птах несе на крилах сонце —
Вони в лелеки аж горять...
В небесне глянувши віконце,
Митця думки у вир летять.

То образ жінки зазнимкує,
Як уособлення краси.
І ластівку сам відслідкує
Із материнської сльози.

Визнання

*Ви бачили коли-небудь пожежу, яку запалило
сонце у звичайнісіньких калюжах?*

Ні? То подивіться роботи Василя Пилип'юка.

Ігор Гургула

Твій хист — це гімн творцю й народу,
Що креше іскру із підков.
Тому, немов у нагороду,
Тебе знаменний знак знайшов.

Хай будуть раєм ночі й днини —
І все ж ти маєш визнання.
Твори добро для України,
У тім добрі — любов й знання.

Коли в Покуття завітаєш,
Зрадіють і старі, й малі,
І тут всім серцем заспіваєш,
Бо все від Бога на землі!

Немов холодну в спеку воду,
Співатимуть твої знимки.
Усі — від роду і до роду —
Нестимуть радість у віки.

І сонце світлом золотило,
А ліс горів. Хтось серцем млів.
То — диск небесного світила
Зір дивував серед полів.

Ним зафіксовані ті миті,
Як скарб у вічність відійдуть...
Дороги, всі в єдину злиті,
Маестро на Олімп ведуть!

У ЮВІЛЕЙНЕ ПЕРЕВЕСЛО

Мирославо́ві Попа́дюку,
педаго́гу, поету-просвітяни́ну

1

Пахне осінь листопадом...
Вас чекає отчий дім.
Спішіте до мами садом —
Пахнуть яблука у нім.

І багряно-жовте листя
Ніжно стелився до ніг,
А у зорянім намисті
В гості рідний жде поріг.

Ви в науці — із дитинства,
Вас чекав майбутній злет.
Тож ввійшли у Храм письменства,
Як Учитель і Поет.

Дні горять, немов заграви,
Низку здійснено ідей...
Живете Ви не для слави —
Для України і людей.

Ваша Пісня хай міцніє,
До небес крило здійме!
Поле творчістю рясніє
І попутний вітер дме.

У снігах натхненні твори
Не замерзнуть ні на мить.
Через доли, через гори
Слово правди хай дзвенить!

А ваш біль за рідну мову
Мову чисту, як блакить:
Солов'їну, барвінкову,
Серце кожен день щемить.

Всю неправду Слово зніме,
В полі зійде колоском,
Твори мудрії обніме
Перевеслом, мов вінком.

Ваша праця хай натхненно
Буйним садом зашумить,
І усім добром щоденно
Радує нас кожна мить.

Хоч зима підходить сива,
І, мов птах, летить наш час,
Ще весна прийде грайлива —
Тож творіте повсякчас!

СРІЗЬ ЛИНЕ ПІСНЯ СОЛОВ'ІНА

З посвятою Назарію Яремчуку

1

В квітках освячена могила —
Барвінком сум її обняв.
Для нас година ця не жила,
Хоч соловейко там співав.
Пташини пісня не стихає
Ані в гаю, ні в небесах.
Нас тут Назарій всіх чекає —
Він в серці кожного із нас.
Усе в тобі було красивим,
Та ти, як іскорка, згорів.
А був твій шлях, неначе диво,
І довго-довго ще б зорів!
Заплаче з розпачу калина,
Схилившись низько у журбі,
Стіка в росу сльози краплина
На вічний пам'ятник тобі.
Я думкою до тебе лину,
Поклін в молитві віддаю
Й шепочу: «Український сину,
Блаженствуй в Божому раю!»

Скрізь лине пісня солов'їна —
Твій голос ніжний та дзвінкий.
Його ж бо знає Україна,
Як водограю плин ріки.
В часи державницьких народин
Твоє ім'я всіх на устах,
Бо ти Вкраїну і народи
Любив, як волю вільний птах.
На всіх просторах України
Зимою, влітку, навесні —
В полоні пишної калини
Звучатимуть лункі пісні.
Тож з неба спів блаженний лине,
А над тобою — лиш блакить...
Любов до всіх — твоя «провина»,
Тобі б ще жити і любити!
О Соловію, так співати
Лиш ти зворушливо умів.
Тебе ми будем пам'ятати
Посеред свят й буденних днів.

ОРИСІ ЯХНЕВИЧ

Як промінь сонечка ясний...
Орися Яхневич

Як героїчно ти творила
В засмучені і світлі дні.
І стали, мов орлині крила,
Твої розкрилені пісні.

Страшному болю не корилась,
Бо мужньо серце в грудях б'є.
У Лесі Українки вчилась
Тривожне все життя своє.

Завжди твори, живи піснями,
Бо маєш мрії золоті,
Нехай злітають поміж нами
Твої всі помисли святі.

У тебе думи — сонце ясне,
У тебе дух, мов сталь, міцний.
Хай твій талант повік не згасне.
Як промінь сонечка ясний.

ЕМІГРАНТСЬКА ЧУЖИНА

Не тільки птаха вабить чужина,
Що відлітає в теплий, дальній край.
Але і прадіди (чи їх вина?)
Шукали там, за океаном, рай.

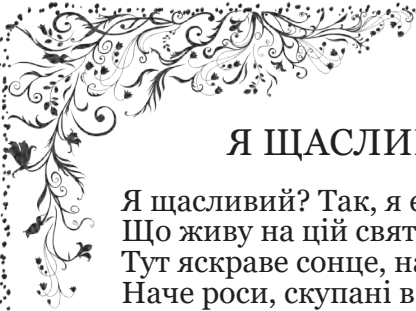
У нас, напевно, драма — все життя,
І вже сама історія пита...
Чекали ми щасливого буття,
Та часу плин добра нам не верта.

Хвилює серце і болить щомить
Та вічна тема — тема Кобзаря,
Коли вкраїнки їдуть заробить
Туди, де світить їм чужа зоря.

Та Катерини без добра і втіх
В сеньйорів колихають немовлят,
Чужинських діток горнуть — не своїх,
Свої ж бо мусять маму довго ждати.

Та сподіваймось: вже гряде той час —
Вкраїна буде у новім вінку.
І доля, про яку писав Тарас,
Закружить у веселому танку.

І матері прилинуть в рідний край —
Тут їх зустріне мила сторона.
І щоб зростити в Україні гай,
Поможе ще й далека чужина!

Я ЩАСЛИВИЙ!

Я щасливий? Так, я є щасливий,
Що живу на цій святій землі!
Тут яскраве сонце, навіть зливи,
Наче роси, скупані в імлі.

Я щасливий! Чуєте? Щасливий!
Бо моя земля — квітучий сад!
Тут колосяться пшеничні ниви,
Гроняться калина й виноград.

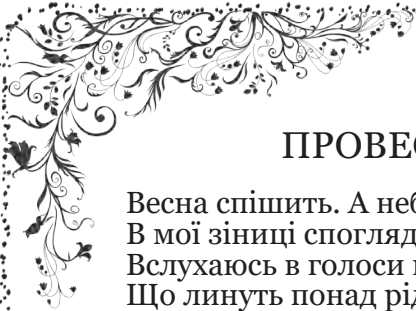
Я щасливий! Вірите? Щасливий,
Бо на Кобзаря ступаю слід!
Край мій серцю дорогий і милий,
Тут мій український родовід.

Я щасливий! Й вірю, Україно,
Що іде твій доленосний час,
Що разом збереться вся родина
І Господь ще зглянеться на нас.

Розділ V

Мотиви пір року

ПРОВЕСІНЬ

Весна спішить. А небо синє
В мої зіниці споглядає.
Вслухаюсь в голоси пташині,
Що линуть понад рідним краєм.

Вітрець не спить ані хвилинки
І сонну тишу все колише.
Вкриває землю, мов сніжинки,
Біленький цвіт, що пада з вишень.

Весну стрічають гори й доли,
Скрізь чути співи журавлині.
Кружляють в дивнім танці бджоли —
Усе радіє Божій днині.

Співучії пташині зграї
Летять, вітаючись із нами.
Їх теплий вітер обіймає,
І квіти пахнуть вже медами.

НА ПОРОЗІ ВЕСНИ

Ген ще біліє сніг у полі,
Та вже вода із гір біжить.
Видніються вершини голі
В оцю зими останню мить.

Потоки береги тривожать —
Аж гомін йде з усіх кінців...
Та ось прислала днина гожа
У край лелек — весни гінців.

Тож бусол зиму проганяє,
Що дожива останні дні.
І вже весна цвіте розмаєм,
Вдягнувшись в трави запашні.

Оте пробудження природи
Промінням світиться в мені,
Коли пташині хороводи
У серце ллють дзвінкі пісні.

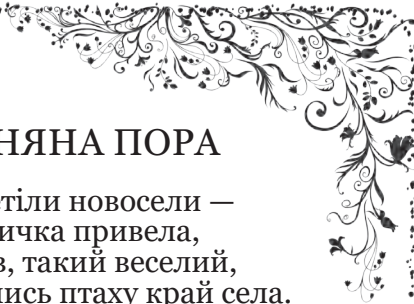

МЕЛОДІЯ ВЕСНИ

Мелодію сумну
Музичить дощ мені,
Що я тебе одну
В оці зустріну дні!

Засвітить сонце нам —
Розраду віднайду...
Ми стрінемося там,
Де яблунь цвіт в саду.

Хоча весна мина —
Й пори такої жаль,
Та ти ж таки одна
Забрала геть печаль.

ВЕСНЯНА ПОРА

Вже прилетіли новосели —
Сюди їх звичка привела,
Їх я зустрів, такий веселий,
Всміхнувшись птаху край села.

Ось сонце в небі засвітило —
Тепліше стало на землі.
Весна іде! Аж серцю мило —
Зникає сум в туманній млі.

Я відчуваю: кров гаряча
Збудила стан в порі оцій!
Невже заграло щось юначе
У серці, сповненім надій?!

ДОЧЕКАЛИСЯ ВЕСНИ

Весна дочекалася сонця.
Що світить у наше віконце.

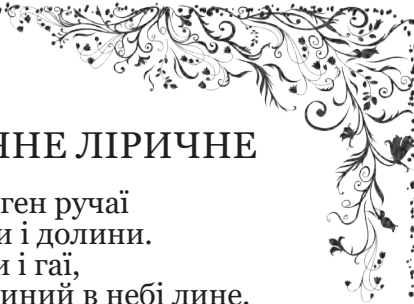
Відерцем набравши тепла.
До нас же квітуче прийшла.

Нелегкий той шлях, бо в дорозі
Її ще чекали морози.

На вітрі берізки шумлять,
Теплом огорнулась земля.

У горах вітри повівають,
Гаї на просторах зітхають,

Бо прагнуть водички поля,
І соку ж бажає земля.

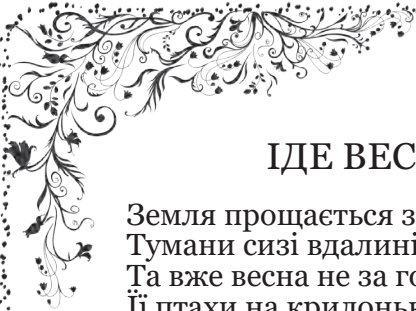
ВЕСНЯНЕ ЛІРИЧНЕ

Гомонять ген ручаї
Через гори і долини.
Де діброви і гаї,
Спів пташиний в небі лине.

Нас покинула зима...
Та буя весна щоднини.
Холодів давно нема —
Вабить ніжний цвіт калини.

Води Рибниці шумлять,
Розпустили верби віти,
Грає барвами земля,
Тож радійте, любі діти!

Гляньте: все довкіль в цвіту:
Оживають трави й квіти.
Засіваєм золоту
Ниву — й хай їй сонце світить!

ІДЕ ВЕСНА!

Земля прощається з снігами,
Тумани сизі вдалині пливуть,
Та вже весна не за горами —
Її птахи на крилоньках несуть.

Ласкаве сонце промінь сіє —
Таки відчутні подихи весни!
В душі також уже весніє,
Й до мене світлими приходять сни.

Ген квітне небо волошкове,
Здаля несуться пахощі лісів.
Щось твориться в душі казкове:
«Весна іде!». Їй раді ми усі.

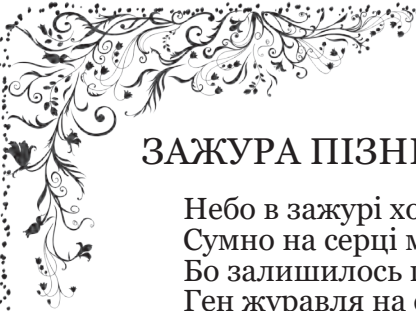
ДОГОРАЄ ЛІТО

В полях вже літо догорає
І крапельки роси згасають.
Вже й липа спішно одцвітає,
І трави косарів чекають.

І журяться волошки сині —
Впадуть під коси на світанку,
А в лузі голоси пташині
Затихнуть знову аж до ранку.

Блукає місяць між хмарками.
Трава і квіти — все зів'яло,
А небо, всіяне зірками,
Мов вогниками засіяло.

Тумани обгортають віти,
Натруджені затихли коси,
Щоб вранці знову задзвеніти,
Ступивши у сріблясті роси.

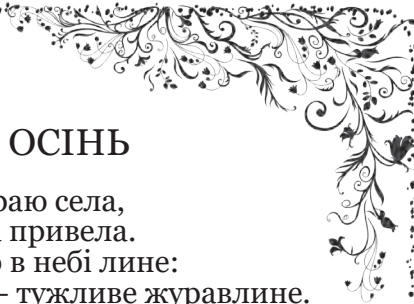

ЗАЖУРА ПІЗНЬОЇ ОСЕНІ

Небо в зажурі холодне —
Сумно на серці мені:
Бо залишилось голодне
Ген журавля на стерні.

Тихо ступаю до річки,
Студінню ліс зустріча.
В тузі схилились смерічки,
Як на стерні те пташа.

Думу відкину печальну,
Переборовши жалі.
Пісню мені величальну
Знов принесуть журавлі.

ОСІНЬ

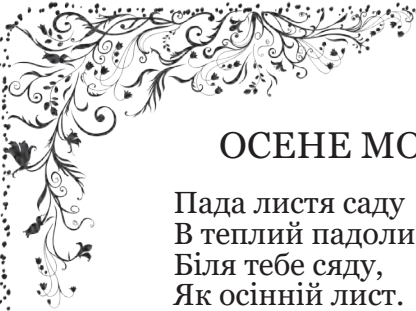
Стою я на краю села,
Куди дорога привела.
А наді мною в небі лине:
«Кру-кру» — тужливе журавлине.

Чудова й дивна ця пора:
Осінь лістя догора.
Поля в промінні осяйному
Вже відчувають свою втому.

Земля ж бо хоче відпочить,
Над нею чистая блакить.
Хоч стихли вже пісні пташині,
Радію сонцю й теплій днині.

Біжать хмаринки в далечінь,
Створивши над землею тінь,
Їх вітер понад лісом гонить,
А ген чорніють лану гони.

Де річку обнімають береги,
Лише простори навкруги.
Тут запахом осіннім віє,
А сонце променем леліє.

ОСЕНЕ МОЯ...

Пада листя саду
В теплий падолист.
Біля тебе сяду,
Як осінній лист.

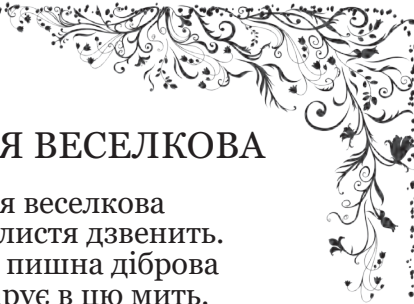
Тихий шелест листя,
Ніжний шепіт враз,
Золоте намисто
Накриває нас.

Знову я чекаю
Під твоїм вікном,
Знов листки кружляють
Золотим вінком.

О золотокоса
Осене моя!
Не губи листочки —
Це краса твоя.

Хай кружляють радо
У танку своїм,
Хай дарують радість
В сяйві золотім.

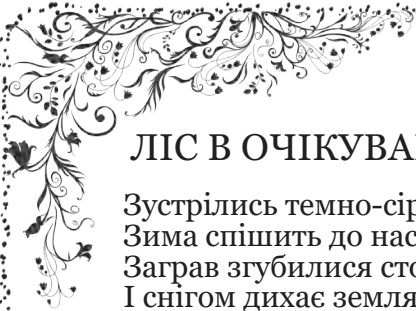
ОСІНЬ МОЯ ВЕСЕЛКОВА

Осінь моя веселкова
В золоті листя дзвенить.
Барвами пишна діброва
Всіх зачарує в цю мить.

Діти листочки збирають
І золотобарвний вінок
З дива природи складають:
— Ти ж бо лети до зірок!

Ледь вітерець повіває,
Листя з дерев обліта.
Але в садах ще гуляє
Осінь — пора золота.

Гілки берези гойдає.
Коси її запліта
Тихо у танці кружляє
Осінь моя золота.

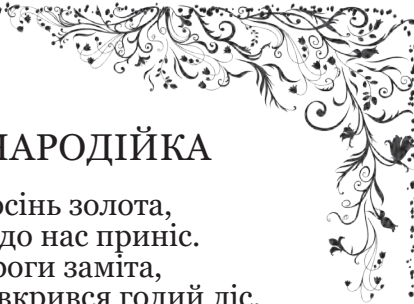
ЛІС В ОЧІКУВАННІ ЗИМИ

Зустрілись темно-сірі хмари —
Зима спішить до нас здаля.
Заграв згубилися стожари,
І снігом дихає земля.

До дички мчать зайчата сірі —
Вщипнуть так хочеться кори.
Й готуються стріть зиму звірі,
Усі ждуть лютої пори.

Ось білочки шишки збирають,
Щоб був запас на зимні дні.
Пташки гніздечка утепляють,
Де зимуватимуть одні.

Ліс, смутком тихим оповитий,
Киває віттячком дерев.
В самотній тиші гордовито
В чеканні зимоньки завмер.

ЗИМА-ЧАРОДІЙКА

Вже минула осінь золота,
Вітер холоди до нас приніс.
Зимонька дороги заміта,
Білим пухом вкрився голий ліс.

Ось мереживо спілітає сніг,
Дме пекучий вітер на верхах.
Поховались звірі на нічліг
Й мило сплять в пухнастих подушках.

В білу ковдру вдягнена земля,
Річка, льодом скована, мовчить,
Сонце сіє промінь іздала —
Чарівна, чудова кожна мить!

Та зима мине — прийде весна.
Оживуть листочки молоді.
Вже біжать у даль мої літа,
Наче хвилі по гірській воді.

Сипле сніг і гілочки лама:
Це ж така краса в моїм краю!
Біла чародієчка-зима
Посріблила голову мою.

СИНИЧКИ

Синички влітку працювали:
Скрізь гусінь у садах збирали.
На втіху голосно співали,
Щоб ми їх взимку годували.

Малечо, вийди — кинь зернята
Цим гомінливим пташенятам!
Зима їм буде не страшною,
А наша потім — дорогою.

Розділ VI

А лірика до серця
горнеться

У КАРПАТАХ

*«Хлібом-сіллю вас зустрінуть,
Файну пісню заспівують...»*

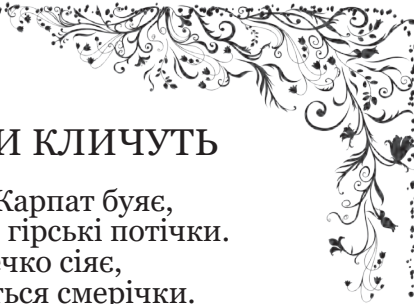
Микола Мозговий

У краю смерек високих
Гори аж небес сягають.
Тут шумлять гірські потоки,
Тут трембіти звук лунає.

Тут вдихаєте щоднини
Запах свіжої живиці,
А піти у полонини
Осяйні зовуть зірниці.

І музичить скелям пісню
В долах дзвінкотлива річка.
А в пахучу пору пізню
Приголубить любка-нічка.

Тут, де беркути крилаті
Над вершинами літають,
Щирі люди в кожній хаті
Хлібом-сіллю зустрічають.

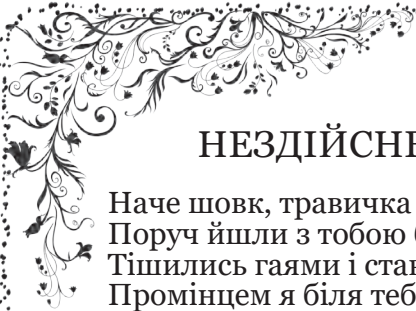
ГОРИ КЛИЧУТЬ

Де краса Карпат бує,
Виграють гірські потічки.
Ясне сонечко сіє,
І шепчуться смерічки.

Ранком — ген на полонині
Будем сонце зустрічати...
За любов і очі сині
Чари-зілля дарувати.

Завітаймо у Карпати,
Там трембіти лунко грають.
Завітаймо всі на свято.
Де горяночки співають.

Ось Карпат шпилі́ високі
Всіх гостинно зустрічають,
І гуцулки кароокі
Файно піснею вітають.

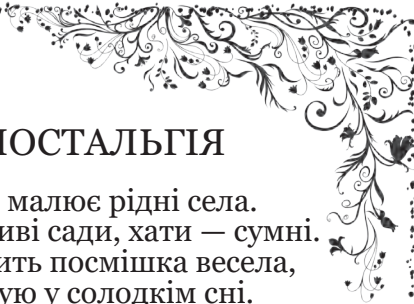
НЕЗДІЙСНЕНА НАДІЯ

Наче шовк, травичка під ногами,
Поруч йшли з тобою біля саду,
Тішились гаями і ставками —
Промінцем я біля тебе сяду.

У моїй душі — палке бажання:
Покохати міцно, до нестями —
Недоторкану росинку ранню,
Що пропахла теплими дощами.

Ти сказала: «Хай любов палає!»
І бровою щиро підморгнула.
Що ж обох нас жде — Господь лиш знає —
Мить, як сон казковий, промайнула.

Ті роки лишили в серці згадку
Про солодку, милу нашу мрію.
Про зруйновану до серця кладку
І мою нездійснену надію.

НОСТАЛЬГІЯ

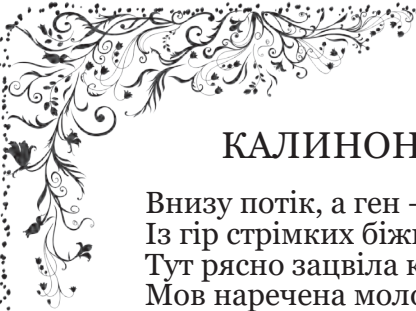
Вечір фарбами малює рідні села.
Сплять задумливі сади, хати — сумні.
А мене бентежить посмішка весела,
Милий голос чую у солодкім сні.

Ген хмарки мандрують, й місяць поміж ними
Свідчить про таємну зустріч наяву.
Ми були колись ще досить молодими,
І тепер до себе милу я зову.

Заглядаю в очі, наче в два озерця,
І кладу легенько руку на плече
Приголублю, пригорну міцніш до серця.
Від нас щастя вже ніколи не втече.

Хоч літа вже відлетіли молодії,
Їх при світлі не знайти. Та ти прийди!
Подаруй мені п'янки слова надії:
Буде заметіль чи розцвітуть сади.

Відцвітає мак червоний в чистім полі.
Відлітають наші золоті літа.
Залишивши давні і жалі, і болі...
Нам обом пора згадалася ота.

КАЛИНОНЬКА

Внизу потік, а ген — долина.
Із гір стрімких біжить вода.
Тут рясно зацвіла калина.
Мов наречена молода.

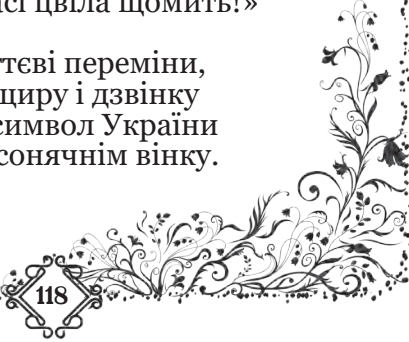
Росте розкішно, гонористо —
Вся у квітках її коса.
Зелене виграє намисто,
А намистинки — то роса.

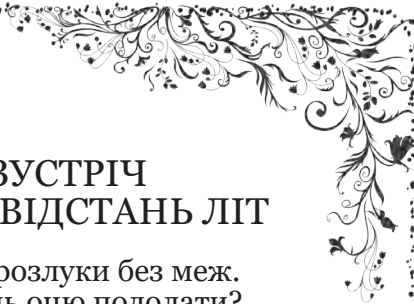
В люстерко річки заглядає
І бачить доленьку свою,
Любов її не покидає
До клена, що в росте в гаю.

Наллються ті величні грона,
Як опаде і зникне цвіт.
Калина в кетягах червоних
Втішати буде цілий світ.

Вона ж бо живиться водою,
Струмок невинно гомонить:
«Тож будь ти вічно молодою,
Щоб у красі цвіла щомить!»

За всі життєві переміни,
За пісню щиру і дзвінку
Взяли за символ України
Калину в сонячнім вінку.

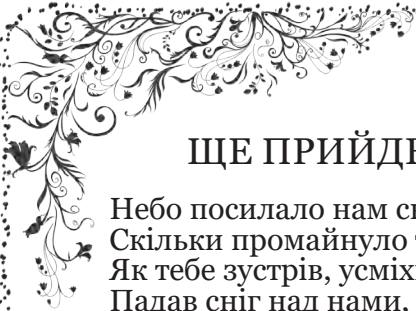
ЗУСТРІЧ ЧЕРЕЗ ВІДСТАНЬ ЛІТ

Поміж нами розлуки без меж.
Як же відстань оцю подолати?
Може, хоч на часину прийдеш,
Щоб повернути утрачене свято.

Тиха літня пора огорта
Срібним сяйвом проміння, як роси...
І його місяченько впліта
У твої золотавії коси.

Десь у далеч розбіглись хмарки,
Благодать нам Господь посилає.
Мерехтять в небесах ген зірки —
Вища сила серця нам єднає.

Щиро ділимось радістю стріч —
То наш світ: і сучасне, й минуле.
Тож таки у замріяну ніч
Нам літа молоді повернулись.

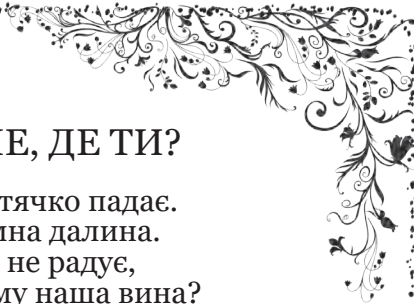
ЩЕ ПРИЙДЕ РОЗМАЙ

Небо посилало нам сніжинок зливу —
Скільки промайнуло таємничих літ!
Як тебе зустрів, усміхнену й щасливу,
Падав сніг над нами, як весняний цвіт.

Хоч тепер в зажурі і каштани, й липи,
Знаю, що покличе нас духмяний май...
Хоч морози люті — нас не зупинити,
І я вірю, мила, ще прийде розмай!

Ген не за горами вже весна квітуча...
І розтопить кригу у серцях любов,
І озветься в долях двох луна співуча —
Більш не розлучатись нам, кохана, знов!

Ой, ще буде небо — чисте, без хмарини,
Закурличуть в ньому журавлі мені.
Ну, а ти до мене ластівкою злинеш —
І засвітить сонце у моїм вікні.

ДОЛЕ, ДЕ ТИ?

З шелестом листячко падає.
Холодом віє сумна далина.
Серце ніщо вже не радує,
Мила, чи є в тому наша вина?

Погляд до погляду хилиться.
Що двом бракує, що пригадять?
Місяць замріяно дивиться:
Як нам, кохана, цю долю наслать?!

Може, би щастя напитися,
Щоб таки мрія до нас двох прийшла?
А чи колоссям налитися
Для доброти — лише тільки не зла!

Місяць ласкає нас променем
Небо вже сипле в долоні зірки.
Серце твоє сяє пломенем
І зігріває на довгі роки.

ДВОЄ В ЧОВНІ

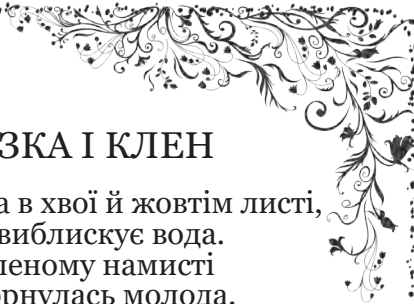
Вітер бив в обличчя лунко —
Я дивився в очі милі,
І за кожним поцілунком
Обмивали ноги хвилі.

Темна ніч лічила зорі,
Кораблі гудком вітали.
На човні в туманнім морі
Двоє юність зустрічали.

Він — красивий, ясноокий,
Часто солодко сміявся.
Місяць — легінь одинокий
З хмарами в піджмурки грався.

Води човен омивають —
Не страшна їм буря в морі.
Хвилі теплі їх ласкають,
Мов зірниці неозорі.

Ніби свята Великодні —
Мила д'серцю пригорнулась!
Золота пора сьогодні
Знов до пас обох вернулась.

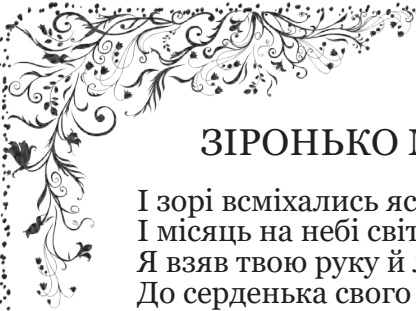
БЕРІЗКА І КЛЕН

Кругом дерева в хвої й жовтім листі,
І сріблом ген виблискує вода.
До клена у зеленому намисті
Берізка пригорнулась молода.

Зелені довгі розправляє коси
(Росте над урвищем в моїм краю).
Її вмивають кожен ранок роси —
І бачить у воді красу свою.

І міцно з дужим кленом обнялася,
Хоч він знав мало на своїм віку,
Але коли негода здійнялася,
Не дав берізці впасти у ріку.

І заздрісно смерічка споглядає
Хоча висока, гарна, та сумна:
«Чом не її той легінь-клен кохає,
Чому із милим нині не вона?».

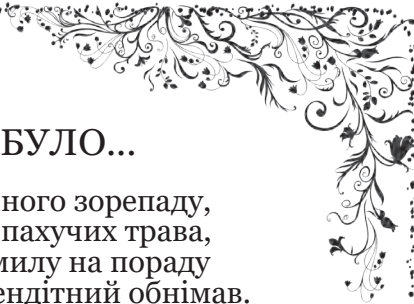
ЗІРОНЬКО МОЯ

І зорі всміхались ясненько,
І місяць на небі світив,
Я взяв твою руку й легенько
До серденька свого тулив.

Зустрів тебе, мила, неждано,
Мов зірку, що з неба зліта.
Тобі прихилию, кохана,
І думи бентежні, й літа.

Дзвінки ген співають потічки
Про щире кохання мені.
Горянко, тобі у цю нічку
Дарую пісні чарівні.

І знову горнуся в мовчанні,
Хоч місяць ревнує здаля...
Ми йдемо з тобою в світання,
О зіронько — доле моя.

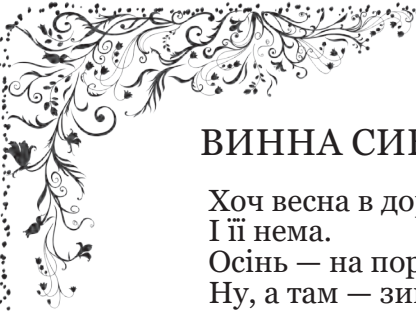

БУЛО...

В час нічного зорепаду,
Посеред пахучих трава,
Кликав милу на пораду
Й стан тендітний обнімав.

Цілував під небом синім,
Серед літа і зими.
І, здавалось, що однині
Все ж такі щасливі ми!

Та часи біжать, минають —
Ех, якби тепер їх стрів!
То б сказав тобі: «Кохаю!»
Й поцілунками зігрів.

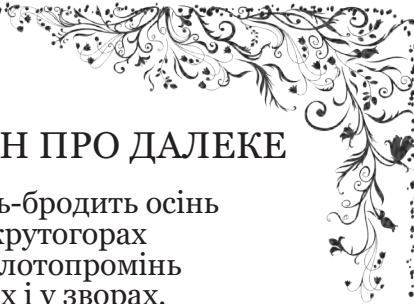

ВИННА СИВИНА

Хоч весна в дорозі —
І її нема.
Осінь — на порозі.
Ну, а там — зима.

Кіньми не здогнати
Молоді літа.
Відійшла далеко
Юність золота.

Люди, не питаєте,
В чім моя вина?
Але добре знайте:
Винна сивина!

СПОМИН ПРО ДАЛЕКЕ

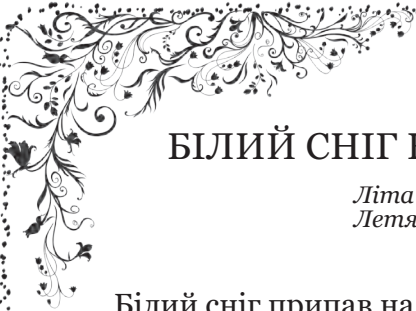
Ходить-бродить осінь
Ген у крутогорах
Й сіє злотопромінь
В долах і у зворах.

І згадалась мила
З золотим волоссям.
Що в степу родилась,
Що у серці й досі.

Так ясніло личко
Милої незнанки!..
Де ж ти, степовичко?
Де ж ті ночі й ранки?

Я в твій край приїхав
Долю пошукати
І не прагнув втіхи —
Світ хотів пізнати!

Та не міг забути
Із Карпат горянку...
Та й не міг я бути
Поміж дві веснянки.

БІЛИЙ СНІГ НА КОСАХ

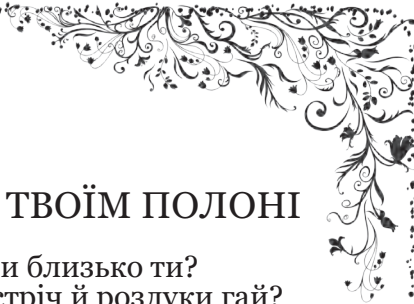
*Літа на осінь повернули,
Летять у сірій хмурості...*

Із пісні

Білий сніг припав на твої коси.
Ну і що ж? То не твоя вина,
Що спішить до тебе рання осінь —
Так, тобі пасує сивина.

«Чом у тебе срібнеє волосся?» —
Моє серце мило запитало...
Та у світі так вже повелося.
Що біжать до осені літа.

Ти для мене й далі — сонце ясне,
Хай же омина тебе журба!..
Вірю: зірка щастя не погасне:
Юний я! І ти ще молода!

Я УВЕСЬ В ТВОЇМ ПОЛОНІ

Чи далеко, а чи близько ти?
Чи між нами стріч й розлуки гай?
Я до тебе прагну так прийти,
Тільки, мила, ти мене чекай!

Зорі віддзеркалились в ріці.
Що пливуть над нами угорі.
Тож твоя рука — в моїй руці,
І сердець відлуння в цій порі.

Ой, як нас чарують небеса,
Як у травні співи солов'я!
Ти ж — моя любов! Моя краса,
І увесь в твоїм полоні я!

ІДУ ДО ВАС І ПРОСТЯГАЮ СВОЇ РУКИ

(Есе)

«Стою на вуглі моєї хати і простягаю до Вас руки [...]» — такого листа написав Василь Стефаник своїм творчим побратимам — письменникам з Великої України у 1927 році із Русова.

А я, вийшовши росяним досвітком зі своєї хати, аби подихати, як мовиться, свіжим повітрям та помилуватися чарівним сходом сонця, стою на подвір'ї новоселицького кута «Заріка» (народився на іншому куті — «Підгора»), і з висоти своїх сивочолих літ у пам'яті спогадую рідні обличчя моїх дорогих неньки Олени і тата Василя та подумки вітаюся з ними: «Доброго дня Вам! Слава Ісусу Христу! Як Вам там, на Господніх небесах? Колись-то з Вами зустрінуся знову...»

І далі вже, вертаючись в оселю, міцно стискаю руку дружині Світлані; потім будуть син Микола, невістка Лєся і наймиліша мені онученька Інна.

У пам'яті перебираю незабутніх творчих друзів, на жаль уже спочилих у Бозі, Мирослава Петровича Попадюка, Василя Пилип'юка, Мирослава Атаманюка, Петра Коржа, Дмитра Чабана.

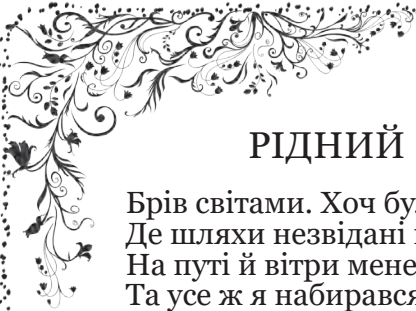
А ось на гостину завітали мої нинішні друзі — добрі помічники у письменницько-журналістському ремеслі: Іван Андрушко (з ним у свій час грали в одній волейбольній команді), Іван Грекуляк, Степан Григорчук, Іван Оробець, Іванна Стеф'юк, Валерій Грицай — усіх не перелічити...

А як мені обійтися без засобів масової інформації — часописів «Голос Покуття», «Снятинська вежа», «Захід», «Заболотівський вісник», редактори яких, Надія Буряк та Оксана Костинюк, Ольга Слободян, Ганна Скоропанюк, Калина Шпанюк, друкували і друкують мої поетичні та прозові твори?! З них, власне, й народжуються книжки, як ось і оця — «Відлуння».

Отож і вітаю усіх Вас і низько кланяюся за вашу працю! То й стою на вуглі моєї хати і з вдячністю простягаю до Вас свої руки...

Із поетичної збірки
Шопадя
Маруся і
опришок Марусяк

РІДНИЙ ПОРІГ

Брів світами. Хоч були й причали,
Де шляхи незвідані водили.
На путі й вітри мене стрічали,
Та усе ж я набирався сили:

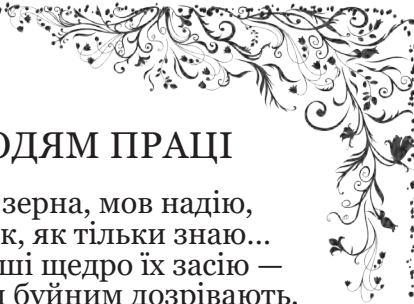
Від землі, що соком напуває,
Від хатинки милої, й природи...
Бо у світі кращого немає,
Ніж міцне коріння родоводу.

Кожна гілка тут мене вітає,
Сонечку всміхаючись ясному.
І від щастя аж душа співає,
Коли знов вертаюся додому.

Дихають у серце запахиці
Квіти, трави і гаї зелені...
Все для мене рідне тут, значуще,
Як і слово, й ласка батька-нені.

Тож батькам й тобі, Вкраїно-ненько,
І Святому у молитві Богу
Вдячний щиро й кланяюсь низенько,
Що ступив до рідного порогу!

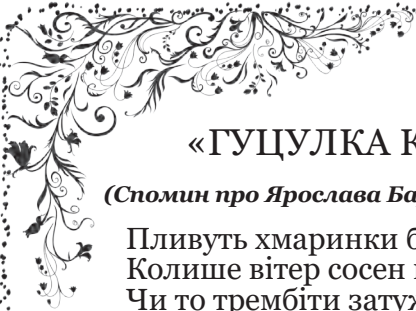
ЛЮДЯМ ПРАЦІ

Я слова, мов зерна, мов надію,
Виплекаю так, як тільки знаю...
В людські душі щедро їх засію —
Хай врожаєм буйним дозрівають.

Хай здійсняться мрії всі найкращі,
А зерно зросте зеленим житом.
Віддаю я шану людям праці —
Їх солоним потом хліб полито.

Промайнули дні жниварські скоро —
Урожай вродивсь в труді натхненнім!
Нині золотиться він в коморах —
Божий дар за клопоти щоденні.

Хай скоріш Вкраїна процвітає,
Буде із добром і гараздами!
Я вам, люди, щастя лиш бажаю
І всім неба мирного над нами!

«ГУЦУЛКА КСЕНЯ»

(Спомин про Ярослава Барнича і його пісню)

Пливуть хмаринки білокрилі,
Колише вітер сосен коси.
Чи то трембіти затужили,
Чи гуцул Ксеню вийти просить?

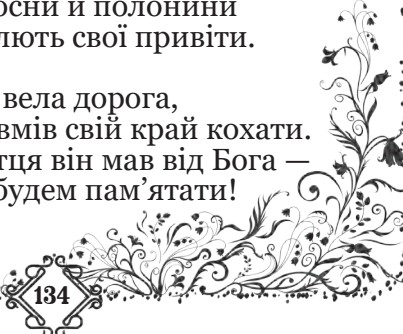
Чи гучно виграють фляори
Про те кохання парубоче?
Чи то з'юрмилися отари,
Де в скелі Черемош гуркоче?

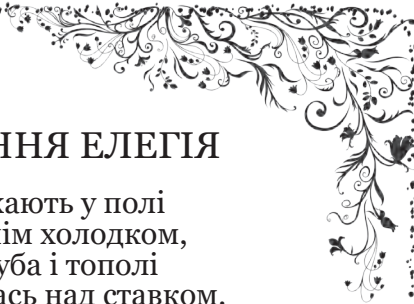
О Соловію, наш земляче,
Якби ти глянув на Карпати,
Змогло б твоє гаряче серце
Наш край піснями прославляти!

Почув би, як народ врочисто
«Гуцулку Ксеню» скрізь співає,
І як славетного Маестро
Усе Покуття величає.

І понад світом пісня лине
Під звук гуцульської трембіти.
Смереки, сосни й полонини
Співцєві шлють свої привіти.

На чужину вела дорога,
Та Барнич вмів свій край кохати.
Талант Митця він мав від Бога —
Про нього будем пам'ятати!

ОСІННЯ ЕЛЕГІЯ

Трави дихають у полі
Вже осіннім холодком,
Тінь від дуба і тополі
Загойдалась над ставком.

Погляд ти звела на хмари —
Місяць глянув з них на нас...
В оченятах світло-карих
Блиск-вогонь любові згас.

Хоч любистком пахнуть коси
І всміхаються уста,
Зрада щастя не приносить,
Та й любов твоя — не та...

В очі я дивлюсь кохані —
В них відбився листопад.
І я вірю: дні весняні
Ще повернуться назад!

ІДИЛІЯ ПЕРЕДЗИМ'Я

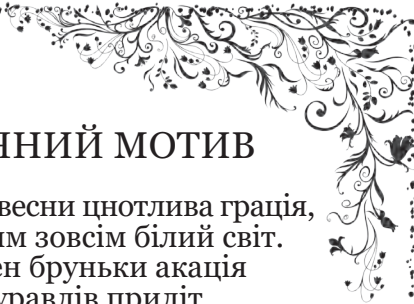
Вже опало листя,
А там — білий сніг.
В золотім намисті
Вітерець приліг.

Скоро вже стежини
Замете зима,
І пухку перину
Встелить всім вона.

З кожним днем хмурніє
Небо... І вже час,
Щоби сніговії
Посріблили нас.

Та враз промінь сонця
Із-за хмар пробивсь,
До твого віконця
Сяйвом притуливсь.

З ним несу до тебе
В пору цю сумну
Все, що серцю треба,
Це — любов земну!

ВЕСНЯНИЙ МОТИВ

Ось прийшла весни цнотлива грація,
Став святковим зовсім білий світ.
Розпустила ген бруньки акація
І, як я, жде журавлів приліт.

Лиш добра птахам усім бажається,
Бо не хочеться вже більш розлук.
Вся природа в зелень одягається,
Вісників весни йде перегук.

О, які вони здолали відстані,
Натомивши крилоньки свої!
Дні і ночі мчали ви до пристані —
Ось сюди, у ріднії краї.

Тож летіть до милої хатиноньки,
До свого родинного гнізда!
Хай журавлика і журавлиноньку
Обмина, як і людей, біда.

ЛІТНІЙ ЕТЮД

Запахом ніжним медовим
Диха малинник нічний.
В затінку лине розмова:
«Мій ти! А більше — нічий!»

Сіно духмянить в копицях,
Кожного серце п'янить.
Місяць освітлює лиця,
Серце щемливо тремтить.

З неба роса на нас пада,
Срібно ляга на траву.
Мила моя ти розрадо,
Знай, що тобою живу!

Й мовила щиро з любові:
«Мій ти! А більше — нічий!»
...Запахом ніжним медовим
Диха малинник гінкий.

ЖДУ ТЕБЕ ВЖЕ СТІЛЬКИ ЛІТ

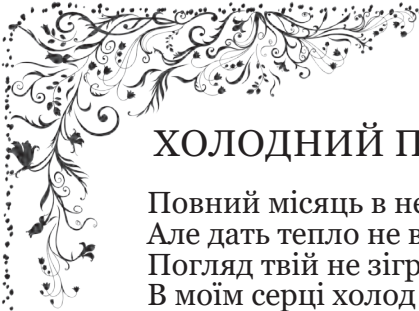
Розпустила віти вишня
У зеленому саду.
Де ж моя любов колишня —
Та, яку ще й досі жду?!

Цвітом буйним забілилась
Вишня з настанням весни.
Та, на жаль, й мене покрили
Білі пасма сивини.

Я ж тужу — тебе немає,
Де стрічались колись,
Хоч для нас було все раєм,
Та чомусь ми не зійшлись...

Я до вишні спозарання
Весь овеснений іду
І тебе, моє кохання,
Мрію стріти у саду.

І пливе, немов вітрило,
Наді мною білоцвіт.
Ти прилинь до мене, мила,
Жду тебе вже стільки літ!

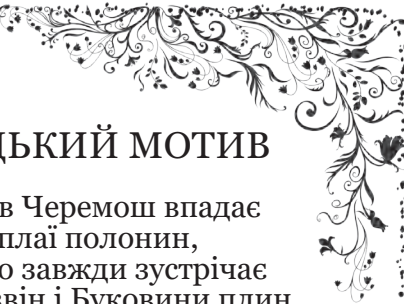
ХОЛОДНИЙ ПОГЛЯД

Повний місяць в небі сяє,
Але дать тепло не вміє.
Погляд твій не зігріває —
В моїм серці холод сіє.

Хто розтопить кригу серця
Від морозу, що замерзло
І в душі осіло перцем,
І, здається, що завмерло.

Швидко дні біжать за днями,
Хмарка небо закриває.
Тінь пробігла поміж нами.
А чи сонечко засяє?

Хоч кругом все розквітає,
Та усе вже без надії.
Погляд твій не зігріває —
В моїм серці холод сіє.

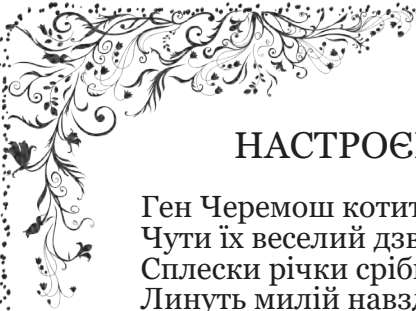

ВИЖНИЦЬКИЙ МОТИВ

Де Путилка в Черемош впадає
І де в'ються плаї полонин,
Нас привітно завжди зустрічає
Буковини дзвін і Буковини плин.

Буковина — то все буки й клени,
То джерела гірської ріки,
Життєдайні артерії-вени,
Які живлять її всі віки!

Смерекова зелена колиско,
Мила Вижнице, радо вітай
Всю родину далеку і близьку —
Та пісенний вінок їй сплітай!

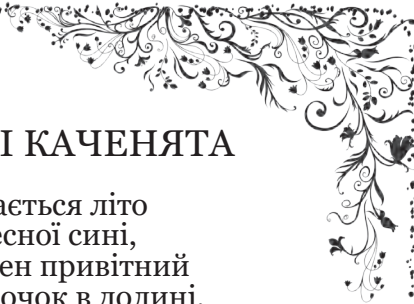

НАСТРОЄВЕ

Ген Черемош котить хвилі —
Чути їх веселий дзвін.
Сплески річки срібнозливі
Линуть милій навздогін.

На просторах пісня лине —
Аж луна іде кругом!
Це ж бо доля журавлина
Увійшла в життя обом.

А десь там, за перевалом,
Б'є холодне джерело.
Може, щастя нам замало?
Лиш би сонячним було!

ЛІТНІ КАЧЕНЯТА

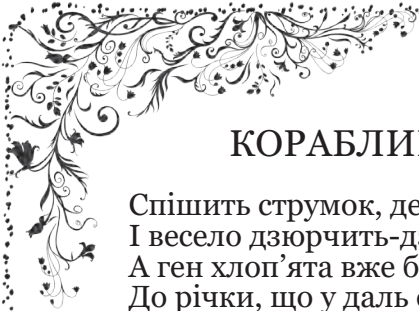
Всміхається літо
З небесної сині,
Тече ген привітний
Струмочок в долині.

А нижче, де кладка,
Де вітряно все ще,
Малі каченятка
Крилятками плещуть.

Вітрець той крилатий
Колише калину.
Прудкі каченята
Пливуть удолину.

Пора вже й до хати,
Бо їжа чекає.
Їх качечка-мати
Докупи збирає.

Поїли смачненько,
А качечка-ненька,
Щоб стало тепленько,
Пригріє швиденько.

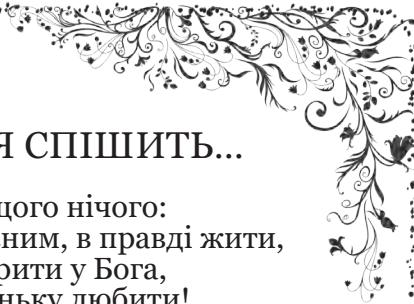
КОРАБЛИКИ

Спішить струмок, де сіножать,
І весело дзюрчить-дзвенить.
А ген хлоп'ята вже біжать
До річки, що у даль спішить.

Вздовж неї, що тече в селі,
Ступають дітоньки на ринь.
Вони кораблики малі
Пускають в синю далечинь.

Хмаринки в небі ген пливуть,
Мов ті кораблики. А їх
Вітри женуть, вітри ведуть
У путь — до пристаней своїх.

Спішать хмарки і «кораблі» —
Й за ними діти навздогін.
А вже назустріч журавлі
Летять в край рідний на поклін.

ЖИТТЯ СПІШИТЬ...

Немає кращого нічого:
Як бути чесним, в правді жити,
Як щиро вірити у Бога,
Як Україноньку любити!

Життя спішить, як бистрі води...
Тож треба нам добро творити!
Поборем зло і всі незгоди —
Й для цього варто в світі жити!

Якщо й нагрянуть громовиці,
Мені не страшно вже нічого!
Стоятиму, неначе криця,
Така в життя — свята дорога!

ДМИТРИК-ВИНАХІДНИК

Дмитрик взяв собі стілець.
Був той хлопчик молодець!
Повернув вверх за ніжки —
На машину схожий трішки...

— Що ти, синку, змайстрував? —
Батько хлопця запитав.
— Це така собі машина! —
Прийшла відповідь від сина.

Поруч озеро блищить —
Можна втрапити щомить.
Ну, а гальма де й колеса,
Щоб не з'їхати до плеса?

Хоч була стрімка гора,
Дмитрик з'їхав до двора.
І тепер, де гори сині,
Їдуть хлопці на машині.

ВІДЛУННЯ

Грозовиці війни.

Україна

йде до Перемоги

Розділ І

МОЯ ЗЕМЛЯ

Полита багряною кров'ю
Земля найсвятіша моя.
Я їй поклоняюсь з любов'ю,
Як вся українська сім'я.

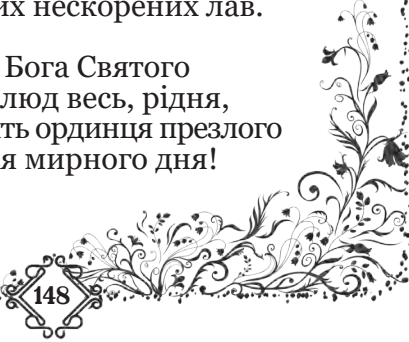
М'яка і пухка, мов отава,
Земля в мирний час зацвіте,
Пшеничка зійде нам жовтаво,
Зерно задзвенить золоте.

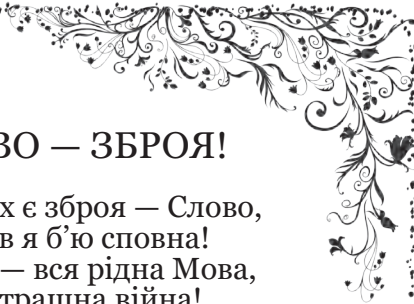
Я з тебе, земелько, зродився
І в лоно твоє піду знов...
Як колос, з тобою зріднився,
Бо ти є найвища ЛЮБОВ!

Та ворог землі не жаліє,
Хоч стала твердою, як сталь...
І згине він тут, й тут зітліє
Отой проклятуций москаль.

Ми ворога будем карати
За землю, яку потоптав!
За неї у бій йдуть солдати
З героїських нескорених лав.

Молюся до Бога Святого
І молиться люд весь, рідня,
Щоб знищить ординця презлого
Й діждатися мирного дня!

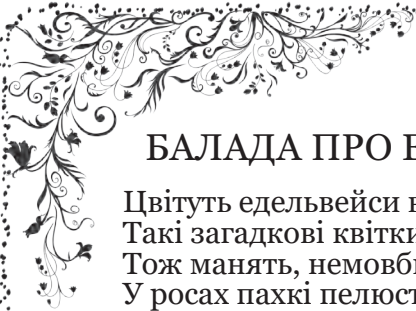
СЛОВО — ЗБРОЯ!

В моїх руках є зброя — Слово,
Ним ворогів я б'ю сповна!
У зброї цій — вся рідна Мова,
З якою не страшна війна!

Слів не бракує в нашій Мові,
Щоб висловити гнів й печаль...
В підвалах линуть колискові
Із уст матусь в цей час, на жаль.

За сльози квітоньок-сиріток
Клянемо ми, кляне земля:
Від імені мамів і діток
Оцього зайду — москаля!

Йому «віддячим» за руїни,
За смертоносья будем бить!
Йде Перемога в Україну —
І ми щасливо станем жить!

БАЛАДА ПРО ЕДЕЛЬВЕЙС

Цвітуть едельвейси в Карпатах —
Такі загадкові квітки...
Тож манять, немовби на свято,
У росах пахкі пелюстки.

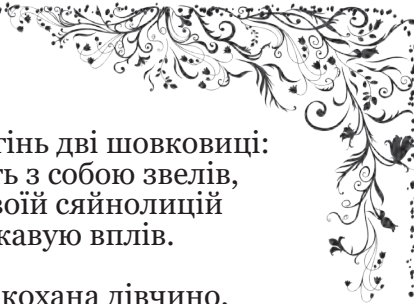
Шовкова косиця — як диво,
Білоткою звуть ще цей квіт!..
Тут двоє стрічались щасливі,
Ім був наймиліший тут світ.

Юнак і юначка кохались —
Обоє ж у горах зросли...
Цілунками ніжно впивались,
А поряд косиці цвіли.

Проте настав час розставання
(Військовий чин звав юнака),
— Чекай мене, миле кохання,
Вкраїна також зве-чека!

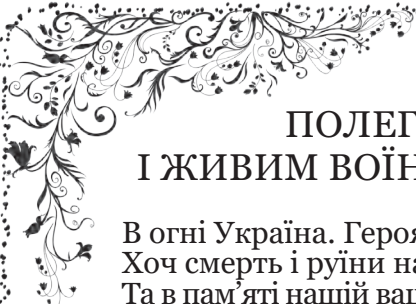
Ще раз юнака зцілувала
Й умовне імення дала:
Його «Едельвейсом» назвала,
Щоб доля квітуча була!

Зірвав легінь дві шовковиці:
Одну взять з собою звелів,
А другу своїй сяйнолицій
У косу тужавую вплів.

— Беру я, кохана дівчино,
На згадку у путь едельвейс!
...Й пішов воювати хлопчина
За синь українських небес.

ПОЛЕГЛИМ І ЖИВИМ ВОЇНАМ-ГЕРОЯМ

В огні Україна. Героям не вмерти!
Хоч смерть і руїни нам сіє війна...
Та в пам'яті нашої ваш подвиг не стерти
Бо ж славою вкрили свої імена.

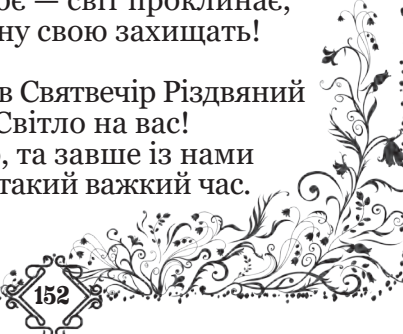
У вас карбувалася кожна година:
Як діток вбивалось в бою нелюдським,
Як плакали мати, утративши сина,
Як мила ридала за мужем своїм.

О воїне мужній — безстрашний Герою!
За волю й свободу воюють брати,
Життя віддають дорогою ціною,
Щоб смерть свою стріли московські кати!

На рідних полях все ж замовкнуть гармати,
Прийде Перемога — настане ця мить!
І буде у муках наш ворог конати —
Ніяка нас сила не зможе спинить!

Хай вічний вогонь Прометеїв палає,
Й серця ваші мужні, Герої, горять...
Хто війни розпалює — світ проклинає,
Ми ж будем Вкраїну свою захищати!

А в ніч Новорічну, в Святвечір Різдвяний
Хай зійде Ісусове Світло на вас!
Хоч ви там далеко, та завше із нами
У цей для України такий важкий час.

УКРАЇНА — НАША ГОРДІСТЬ

Перемога допоможе
Нам здобути волю.
Українцям подай, Боже,
Мир і кращу долю!

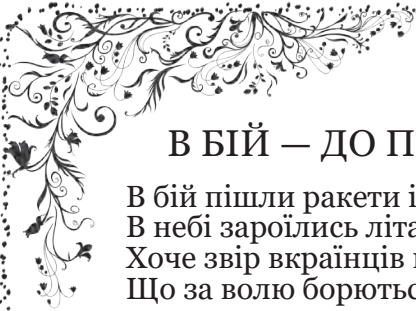
Україна — наша гордість,
Ій ми присягаєм:
Захищати незалежність —
Скільки сили маєм!

Нашу рідну Батьківщину
Не дамо ділити!
І за її світлу днину
Будемо молитись.

Воскресає Україна —
Наша зірка ясна...
Наша мова солов'їна,
Наче цвіт, прекрасна.

Кобзареве віще Слово
Світить нам зорею,
Нині боремося знову
За свою ідею!

Станемо щасливо жити,
А Вкраїну-неньку
Будем віддано любити,
Як любив Шевченко!

В БІЙ — ДО ПЕРЕМОГИ!

В бій пішли ракети і гармати,
В небі зароїлись літаки,
Хоче звір вкраїнців потоптати,
Що за волю борються віки.

І горять хати, людей вбивають —
Це воює з нами «старший брат».
Наші хлопці силу духу мають,
Бо вони міцніші за гармат.

Діти й матері слізьми омити,
Мруть батьки від катувань і мук...
Знов «тривога» — не пройшло і миті,
Кров холоде, чутно серця стук.

Колючки пронизують в руки й ноги:
Як кати знущаються з людей?!
І застерігають нас «тривоги»,
Бо наслав рашистів злий пігмей.

Не простим їм за людськії жертви,
За криваві вчинки — немалі!
І врятують світ таки від смерті
Наші воїни на цій святій землі.

Я ВІРЮ В НАШУ ПЕРЕМОГУ!

(Триптих)

*«І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі».*

(Т. Шевченко. «І. Архімед, і Галілей»)

1

Із свого мирного Покуття мушу
До світу голосно гукать-кричати,
Що не прощу за кожную вбиту душу,
За всі пекучі болі і за втрати!

Ридання чую й стогони щоночі,
Людські плачі на згарищах, руїнах...
Страшні вогні боїв так палять очі,
Та мужньо б'ється з ворогом Україна.

Моя земля здригається від грому —
Несе війна нам горя й лих багато.
Згинь, враже! Й смерті не неси нікому, —
Прийде для тебе скоро час розплати!

Таки зумів народ наш об'єднатись
Й піти на бій священний із катами...
Ні, рідну Україну не здолати —
І світ таки весь загордився нами!

Міста та села побудуєм нові —
І люди заживуть у них веселі...
А ластівки гніздечка звують знову
Під стріхами в овеснених оселях.

НІХТО НЕ ЗМОЖЕ НАС ЗБОРОТИ!..

Десь стогне вир вогню й війни щосили,
В душі є біль за смертні миті,
За тих людей, що без хрестів могили,
І за дітей, що теж убиті...
Дають скрізь відсіч ворогові знову
Народ і наші Збройні Сили.
Ми переможемо, так, обов'язково
І заживемо щасливо й мило!
Я вірю в Правду, що ніхто й ніколи
Не зможе волю в нас забрати!
Мої тут рідні землі, гори й доли,
І Україна — рідна мати.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ЩЕ СВІТЛИМ БУДЕ!

До волі ми торуємо дорогу...
А ген Великдень йде до нас, ступає:
Він сповіща Вкраїні Перемогу —
На мир Спаситель нас благословляє.

Розквітнуть квіти на зеленім лоні,
На хліб засіки стануть щедрі, повні.
У ворога не будем більш в полоні,
Бо згинуть його зграї — темні, чорні.

І хоч ще гірко та сумно нині,
Та не втрачаймо віри, добрі люди,
Що в нашій славній, милій Україні
Великий День щасливим й світлим буде!

БУДЕ УКРАЇНА — ЯК КАЛИНА

Україну не дамо нікому!
Хоч «братки», так звані, пруть...
Все кругом здригається од грому,
Ще й людей, дітей катують, б'ють.

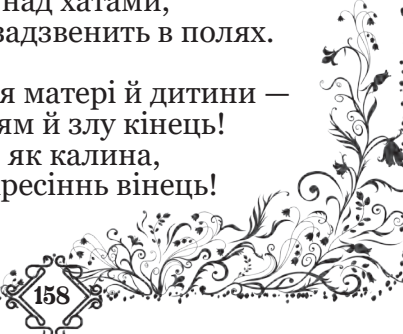
Воєдино згуртувались люди,
Окупантам кажуть: «Ні війні!».
Край наш рідний хто палити буде,
Сам згорить в пекельному вогні!

На коліна будете вклякати
За тортури дикі над людьми.
Буде вас Господь повік карати,
Та найперш вас покараєм ми!

Світ весь захищаючи собою,
Б'ється із рашистом наш солдат.
Мужньо він іде — стає до бою,
За майбутнє й волю б'ється брат.

Вірим в Перемогу над катами,
Знаєм заквітує знов земля,
Буде синє небо над хатами,
Жовтий колос задзвенить в полях.

Зробим ВСЕ для матері й дитини —
І прийде печалям й злу кінець!
Буде Україна — як калина,
Як життя і воскресіннь вінець!

КРИЗЬ ТЕРНИ ДО ЗІРОК

Під синім небом України
Знамено наше майорить.
Гримлять гармати — скрізь руїни,
Гаряче серденько болить.

В полях пшениця золотава
Жовтавим колосом дзвенить...
Йти в бій за волю — гідна справа,
І нас нікому не зломить!

На бій священний йдуть солдати,
Щоби гниле кубло розбити,
Щоби рашистів подолати
Й до Правди світ в мир відчинить!

До миру ми знайдем дорогу —
Мета все ближча з кожним днем...
І ми здобудем Перемогу,
Як воріженьків проженем!

Де сльози матерів, там квіти
Окрасять землю й зацвітуть...
Буде народ життю радіти —
До щастя ми торуєм путь!

ВИ Б'ЄТЕСЬ З ВОРОЖОЮ ЗЛОЮ ОРДОЮ...

(Українським захисникам і захисницям)

Ви б'єтесь з ворожою злою ордою
В боях, як у пеклі, в цей час лихоліть.
За землю українську ви стали горою —
Щоб бути Перемозі, катів проженіть!

Вони, мов ті змії, до вас підповзають...
Та стали ви в герць — плечем до плеча!
І руки ж бо ваші утоми не знають,
Стискаючи зброю, немовби меча.

Надійтись, що День Перемоги настане,
Як сонце, яке із-за моря встає!
Вас стрінуть Героями і доньки, і мами —
І воленьку нашу ніхто більш не вб'є!

...То поки що бою напруга триває —
Й ви мусите нечисть цю вражу змести!
Тож, наші Герої, хай Бог допомагає
Скоріш досягнути СВЯТОЇ МЕТИ!

Вертаючись
в дитинство,
до батьків

Розділ II

МОЇМ РІДНЕНЬКИМ — МАТУСІ Й БАТЬКОВІ

Пригадую мамині очі
І усмішку ніжну, легку...
Вона піклувалась щоночі,
Коли я хилився до сну.

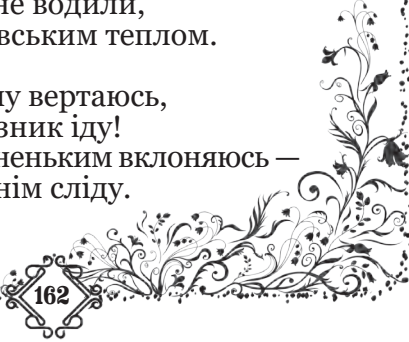
Хотіла, щоб добре учився,
Себе до життя готував,
Неправді і злу не корився,
Й щоб чесних людей шанував.

То й щиро молилася Богу,
Щоб долю мені дарував!
В сльозі проводжала в дорогу,
Як рідний я дім покидав.

І батькове слово правдиве,
Хоча і гірке, як полин,
І мамину ласку — мов диво,
Я втілив в життя як їх син.

Любов до життя прищепили,
Щоб радісно жив, не зі злом...
І де б там путі не водили,
Я грівся батьківським теплом.

А вже як додому вертаюсь,
То наче на празник іду!
Й низенько рідненьким вклоняюсь —
Й ступаю по їхнім сліду.

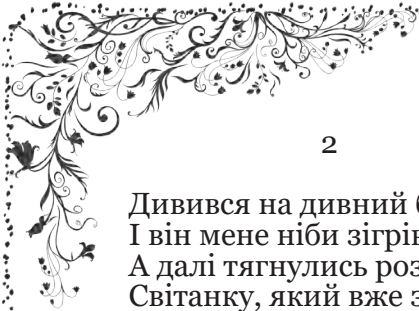

СПОГАД ПРО ДИТИНСТВО

(Диптих)

1

Згадалась старенька хатина:
Мої там дитинства роки...
Здається, лиш мить, лиш хвилина,
А вже — промайнули віки.
Навколо широкі простори —
Усі у чудовій красі.
А далі — видніються гори,
Де зілля квітує у росі.
Частенько вже літнього ранку
Я сонечко прагнув стрічать,
Стояв собі в мріях на ганку:
О Боже, яка благодать!
Нараз понад садом й землею
Край неба мигцем запалав,
А потім проміння ріллею
Побігло ген-ген аж на став.
...Відрада у серце приходить,
Коли бачу неба блакить.
Природа уся хороводить
Й вертає в дитинство в цю мить.

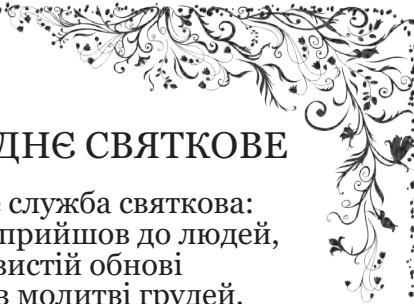

Дивився на дивний блиск ниви,
І він мене ніби зігрів,
А далі тягнулись розливи
Світанку, який вже зорів.

І був я дитиною волі —
Дорога в дозвілля вела.
А мова природи, як доля,
Для мене святою була.

Хатина зникала в тумані,
Садок у задумі дрімав.
Такі були зваби ті ранні,
Які я тоді пізнавав.

Вже денна проходила втома,
А я все в думки поринав...
При каганці нічкою вдома
Шевченка натхненно читав.

ВЕЛИКОДНЕ СВАТКОВЕ

У храмі йде служба святкова:
Великдень прийшов до людей,
Який у барвистій обнові
Торкнувся в молитві грудей.

Усі прихожани в тривозі.
Душпастиря голос притих.
Молитва за тих, хто в дорозі,
За хлопців — синів дорогих.

Довкола церковці ялини:
Тут святять паски, писанки...
Єднає українські родини
Великдень, бо ж радість-таки!

Священник в святковім фелоні
Ось кропить з дарами ряди.
В людей заіскрилися скроні
Від крапель святої води.

З Христом ми також воскресаєм
Й бажаєм, щоб рід процвітав.
І зло ненависне здолаєм:
Спаситель смерть смертю здолав!

РІДНА МОВА СВІТАНКОВА

Лиш із маминого слова
Почалася наша мова,
Бо казала мені мати:
— Треба мову шанувати!

Солов'їну, світанкову,
Мов ту пісню колискову.
Рідну мову мають знати:
І дитина, й кожна мати.

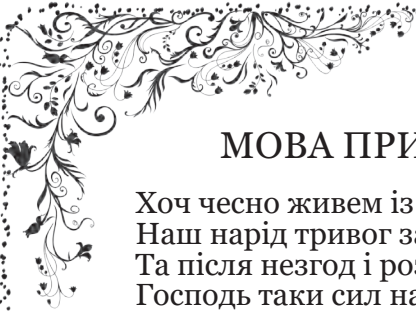
Нашу мову хто не любить,
Той Вкраїну-неньку губить.
Кожен мусить пам'ятати:
Треба мову шанувати!

Збережи українське слово,
Що для нас дзвенить святково!
Пошанувуй знову й знову
Рідну мову калинову.

Краса природи
і
гір Карпатських

Розділ III

МОВА ПРИРОДИ

Хоч чесно живем із журбою:
Наш нарід тривог зазнає,
Та після незгод і розбою
Господь таки сил нам дає!

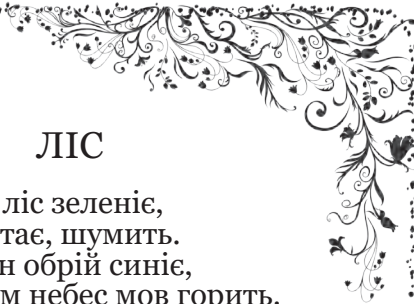
Красою природа чарує,
І сила її — джерело!
Хай кожен із нас подарує
Природі любов і тепло!

Дрімає щоночі лісочок,
А в небі сяють зірки,
Блукає хмаринок рядочок,
Відбитий в дзеркалах ріки.

А там — дзвенить голос пташини:
Про що ж розспівалась вона?
До серця її пісня лине,
На струнах так й грає весна!

Вкраїна — найкращої вроди,
До сонця у неї політ!..
Пізнаєш тут мову природи,
А в думці: «Прекрасний цей світ!»

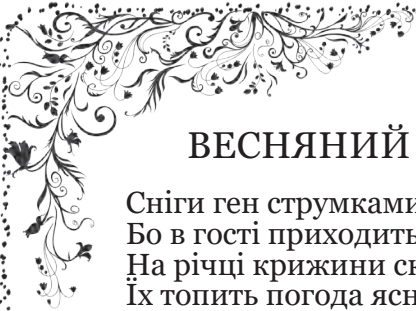

ЛІС

На пагорбі ліс зеленіє,
Гілками хитає, шумить.
А далі — ген обрій синіє,
Під блиском небес мов горить.

З дитинства навчивсь розуміти,
Щоб таїни лісу пізнати:
Про що він весною чи літом
Шепоче та й хоче сказати.

Ліс тішить своєю красою,
Хвилюють звабливі дива:
Листочки покрились росю,
Радіє природа жива.

ВЕСНЯНИЙ МОТИВ

Сніги ген струмками стікають,
Бо в гості приходить весна,
На річці крижини скресають —
Їх топить погода ясна.

Там квітом найпершим покрились
Переліски, луки, поля;
Їм сонячні дні нагодилися,
Тому й оживає земля.

Вбирається в зелень природа,
І пахне обновою ліс,
Чарує весняна ця врода,
Яку нам Господь з неба зніс!

...Як сніг, так й війни жах розтане:
Очистим брудну каламуть!
Загояться болі та рани —
І села, й міста оживуть!

ІДИЛІЯ РАНКУ

(Пастелі)

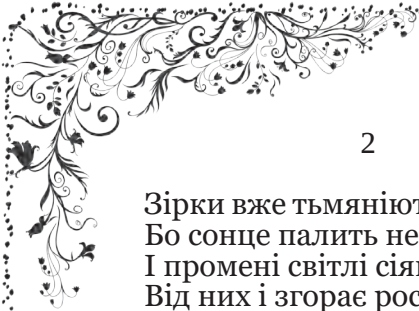
1

Все ще спить в обіймах ночі,
Та вже скоро засвітає...
Ранок відриває очі,
І, здається: ти — у раю!

Ось і сонечко ген сходить,
Добру радість нам віщує...
Вітерець обличчя ловить,
Своїм подихом цілує.

Небо — мов росою вмите,
Тішиться з висот землею.
З чим йдеш в день? Як маєш жити?
Що у тебе за душею?!

Тож щоб сонечко світило,
Треба із добром ходити.
Щоб Україну золотило,
Її маємо любити!

Зірки вже тьмяніють, згасають,
Бо сонце палить небеса
І промені світлі сіяють —
Від них і згорає роса.

Стежинкою йду лісовою —
Й мені усміхнувся лісок.
Гілок я торкнувся рукою —
Й спадає роса з тих гілок.

А ген, де озерце дрімає,
Блакитниться в ньому вода...
З коханою гублюсь в цім гаю:
«Гей, доле моя молода!»

Цей ранок нас двох поєднає!
Назустріч ми сонечку йдем...
Тебе, незабутня, кохаю —
Любов ми навек пронесем!

КАРПАТИ, КАРПАТИ...

(Мандрівка у гори)

*«Синь Карпатських гір і синь небес,
І дівочі оченята сині...»*

*«Полонина, полонина
Ловить зорі, сині зорі...»*

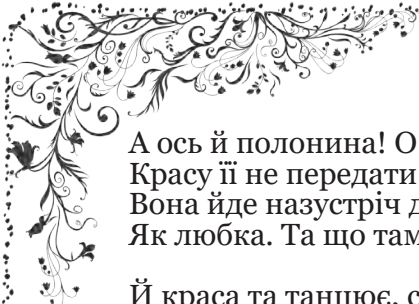
(С. Пушик «Любисток»)

Замріяні рідні Карапати,
Вас дивом земним називаю:
Смереки зодягнуті в шати —
Красу їх очима спиваю.

До них йду-ступаю пляями
І запах живиці смакую.
Тут миле усе — до безтями,
Я цим душу й тіло лікую!

Літають орли бистрокрилі
Й крильми ледь хмарин не торкають.
Там громом об скелі б'ють хвилі,
Лункого, як дзвін, водограю.

Ведмеді у горах десь бродять
У пошуках меду й малини,
Птахи в лісах хороводять,
Олені з гір сходять в долини.

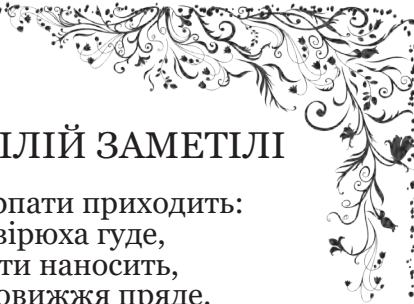
А ось й полонина! О нене!
Красу її не передати...
Вона йде назустріч до мене,
Як любка. Та що там казати!

Й краса та танцює, співає
На вітах дерев і на зіллі...
Стою серед світлого раю
Схмелілий, немов на весіллі.

Барviste оте зелен-море —
Бери й хоч купайся у ньому!
Та мушу йти далі у гори
Назустріч карпатському грому.

...Вже зорі стрічають час ночі
З гуцульського синього неба...
Здається, що то твої очі,
Як жаль, що тут, мила, без тебе!

Схвильований весь почуттями,
Укляк помолитися Богу:
Аби змиловився над нами
Й найшвидше зіслав Перемогу!

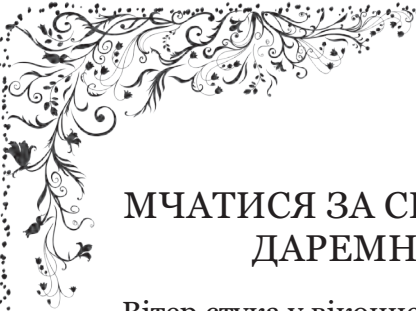
ГОРИ У БІЛІЙ ЗАМЕТІЛІ

Зима у Карпати приходить:
Кругом завірюха гуде,
Завія замети наносить,
Із них дивовижя пряде.

Смереки зелені — вже білі,
До них на побачення йду.
Вітають гілки посрібнілі,
З якими розмову веду.

Гірські їх вітри обіймають,
Плаями помчавсь сніговій.
А серце спокою не знає —
Сніжинок летить цілий рій.

Побаченим душу зігрію...
А там — знов настане весна!
Я мрію, надіюсь й зрадію,
Як МИР принесе нам вона!

МЧАТИСЯ ЗА СВІТОМ — ДАРЕМНО

Вітер стука у віконце,
Б'є у шибу, наче в дзвін.
Задивляється на сонце,
Річці мчиться навздогін.

Вже кружляє безупинно,
Доганяє пташку він.
Каже: «Я до тебе лину!» —
І торкається пір'їн.

Ось зірвав листок калини,
В грона випросив плодів.
Через гори і долини
Над ярами полетів.

І полями, й по дорозі
Ніжки діточок біжать.
Та догнать його не в змозі —
Буйний вітер — не впіймать.

Ластівки любові

Розділ IV

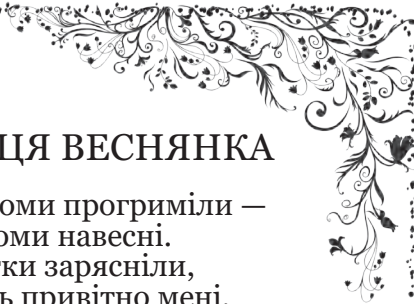
ЩЕ ПРИЙДЕ РОЗМАЙ

Небо посилало нам сніжинок зливу —
Скільки промайнуло таємничих літ,
Як Тебе зустрів, усміхнену й щасливу, —
Падав сніг над нами, як весняний цвіт.

Хоч тепер в зажурі і каштани, й липи,
Знаю, що покличе нас духмяний май...
Хоч сніги й морози — нас не зупинити,
І я вірю, мила, ще прийде розмай!

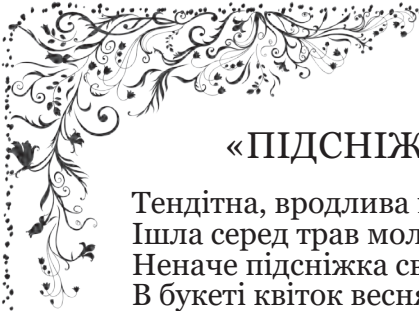
Ген не за горами вже весна квітуча —
І розтопить кригу у серцях ЛЮБОВ,
І озветься в долях двох луна співуча —
Більш не розлучатись нам, кохана, знов!

Ой ще буде небо — чисте, без хмарини,
Закурличуть в ньому журавлі мені.
Ну а ти до мене ластівкою злинеш —
І засяє сонце у моїм вікні.

СЯЙНОЛИЦЯ ВЕСНЯНКА

Лункі десь громи прогрімili —
Найперші громи навесні.
На луках квітки зарясніли,
Всміхнувшись привітно мені.
Берізки ось косами манять,
Бруньки на тих косах бринять,
Мелодії березня ранять,
Бо серденько ж прагне кохать!
Кохати оту сийнолицю,
Що проліски в неї в очах,
Що сяє мені, як зірниця,
Оспівана в моїх віршах.
І той путівець — наче доля —
Нас шлюбно єдна навесні:
«Співай ластів'ям з видноколля
І квітни розмаєм мені!»
...Крізь вікна світанок зоріє,
За ним — з неба сонце сийне.
А ти про щось в сні тихім мрієш
І чарами вабиш мене.

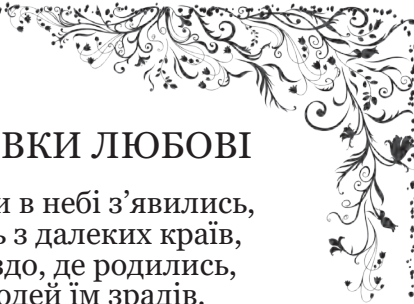

«ПІДСНІЖКА»

Тендітна, вродлива і мила
Ішла серед трав молодих,
Неначе підсніжка світила
В букеті квіток весняних.

Веселе лице, як в веселки
(Спинися на хвилю, на мить!),
З русявим волоссям русалки,
Як гляну — душа защемить.

«Підсніжкою» звав я миленьку...
Вернися, гей, юносте знов!
Життєву доріжку рідненьку
Свята освітила любов.

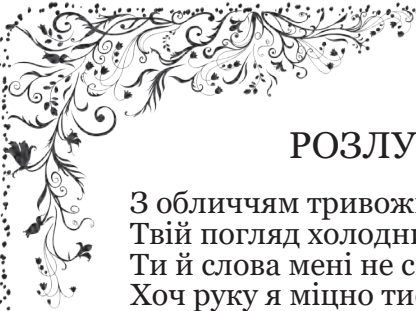
ЛАСТІВКИ ЛЮБОВІ

Ось ластівки в небі з'явилися,
Вернувшись з далеких країв,
Обняли гніздо, де родилися,
І кожен з людей їм зрадів.

Дорогу додому пізнали,
Принесли весняне тепло,
Над хатами защебетали
І враз звеселили село.

Вже й проліски землю вкривають,
Бує весна чарівна.
Природа, здається, співає
І лине до мого вікна.

Ті ластівки — вісник любові,
Відродять серцям почуття,
Дарують хвилини чудові —
Вирує і квітне життя!

РОЗЛУКА

З обличчям тривожним стояла —
Твій погляд холодний відчув.
Ти й слова мені не сказала,
Хоч руку я міцно тиснув.

Збагнув, що пора розставатись,
Та погляд не міг відвести.
Від нього ніяк відірватись,
І я прошептав: «Ти прости!».

Твій стан, як в берізки, прекрасний!
Чи відала серцем тоді:
Чому я сумний і нещасний,
Мов камінь в студеній воді?

...І стерлись сліди за тобою,
В душі залишився полин...
Без сну і з гіркою сльозою
Я знову зостався один.

Із збірки
«Журавлята»

(Поетія для дітей)

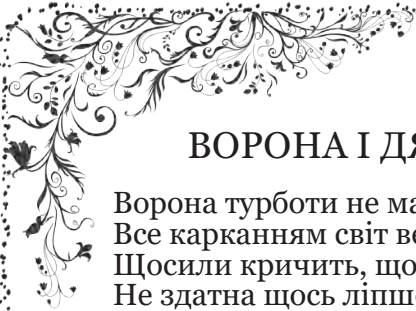
Всі маленькі друзі —
Хлопці і дівчата,
Наче квіти в лузі,
В них душа багата.

Край свій рідний люблять,
Добре вчаться в школі,
Їх батьки голублять
У домашнім колі.

Вміють працювати,
Всі — одна родина,
Для них щедра мати —
Рідна Україна.

І дівчатка і хлоп'ятка —
Милі наші журавлятка,
Нам на радість виростаєте,
Серце й душу зігрівайте
І повсякчас звеселяйте!

ВОРОНА І ДЯТЕЛ

Ворона турботи не має:
Все карканням світ величає,
Щосили кричить, що й казати,
Не здатна щось ліпше нам дати.

А дятел все в праці щоденно
Вистукує пісню натхненно,
Видовбує хатку-дупло,
Щоб взимку трималось тепло.

Від заздрості карка ворона:
— А де ж це твоя охорона?
Ти можеш упасти донизу,
З гнізда підстелю тобі хмизу.

Спокійно птах відповідає:
— У тебе даху ще немає,
Подумай сама головою,
Хоч розум не дружить з тобою.

Щоденно десь карка ворона,
Аж котиться лісом луна.
І стукає дятел: «тук-тук» —
І чути довкіл перестук.

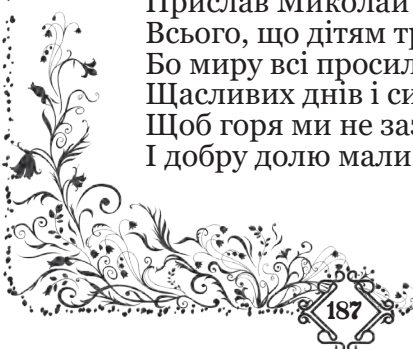

ЛИСТ ДО СВЯТОГО МИКОЛАЯ

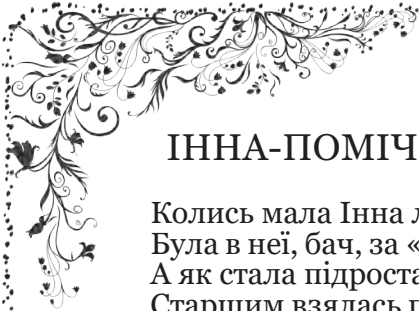
Я щиро вас вітаю,
Мій добрий Миколаю!
Листа вам посилаю,
Бо вашу вдачу знаю,
Дарунків я чекаю,
Мій щедрий Миколаю!

У це зимове свято
Даруночків багато
Наш Миколай Святий
В казковий день такий
У кожен дім приносить,
Хто чемно й гарно просить.

Писали так, як треба,
Послали лист до Неба,
І дні прийшли святкові —
Даруночки чудові,
Всі необхідні речі
Для нашої малечі.

Прислав Миколай з Неба
Всього, що дітям треба.
Бо миру всі просили,
Щасливих днів і сили.
Щоб горя ми не зазнали
І добру долю мали.

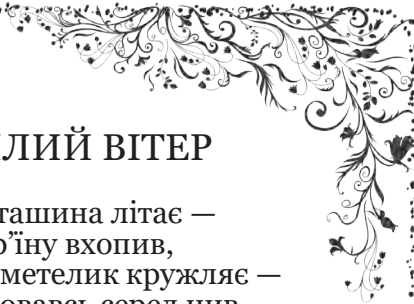
ІННА-ПОМІЧНИЦЯ

Колись мала Інна ляльку
Була в неї, бач, за «няньку»,
А як стала підростати,
Старшим взялась помагати.

Тепер інші є турботи,
Додалося їй роботи:
Треба в хаті прибирати
І грядки в саду скопати,

І тарілочки помити,
І уроки поробити,
Квіточок в садку нарвати,
Щоб матусі дарувати.

Завше в праці наша Інна —
Все поробить неодмінно.
І ласкають свою доню
Теплі мамині долоні.

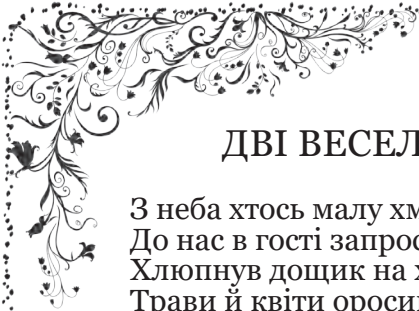
ТЕПЛИЙ ВІТЕР

В полі пташина літає —
Вітер пір'їну вхопив,
В квітах метелик кружляє —
Враз заховавсь серед нив.

Вітер полями кружляє,
Радю літає зрання.
В росах травинку гойдає
Й знову летить навмання.

Вирвав листочок калини.
Випросив гроно плодів.
Далі подавсь до малини
І поспішив до садів.

Дружно всміхалися діти.
Бо вітерець пустував,
Як же могли не радіти —
Теплому вітру між трав?!

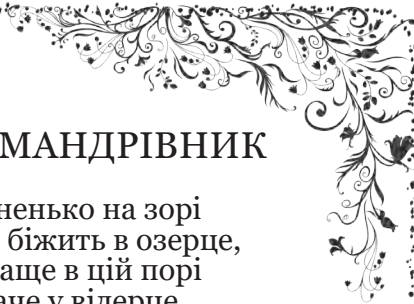
ДВІ ВЕСЕЛКИ

З неба хтось малу хмаринку
До нас в гості запросив,
Хлюпнув дощик на хвилинку
Трави й квіти оросив.

І хлоп'ята засміялись,
Бо навколо кольори:
Милувались, дивувались
Цим краплиночкам згори.

Всі угору подивились —
Після дощику якраз,
Враз веселки появились
Над селом, у небесах.

Дві веселки п'ють водичку —
Їм радіють діточки.
А дівчатка, мов зірнички,
Промінь тягнуть із ріки.

ІВАСЬ-МАНДРІВНИК

Йвась раненько на зорі
З вудкою біжить в озерце,
Бо найкраще в цій порі
Рибка скаче у відерце.

Через луки і луги
Вже до лісу він мандрує.
А там тиша навкруги —
Все смачненьке ліс дарує.

Повний кошик ягідок.
Інший — з білими грибами.
Лиш ступив до хати крок:
— Я вітаю вас дарами!

О, то хлопець-молодець,
Бо ж які трофеї в нього!
Беріть, друзі, за взірць
Цього хлопчика малого.

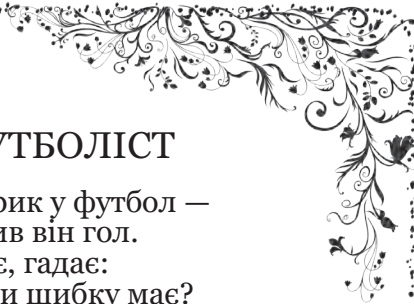

ВІТЕРЕЦЬ І ВІНОЧОК

Заглядає з неба сонце,
Вітерець торка віконце.
Кличе милих діточок:
— Ви нарвіть квіточок,
І зі мною політайте
Та й віночки посплітайте!

Вітерець над полем лине,
В небесах жене хмарини,
Над гаями та лісами.
Жартувати став із нами:
Він вінки із рук схопив —
Те прекрасне диво з див.

Тож віночки все кружляють,
Юних друзів звеселяють.
...Залишивсь один вінок
І повів усіх в танок.
Хай радіють наші гори,
Щоб минало діток горе.

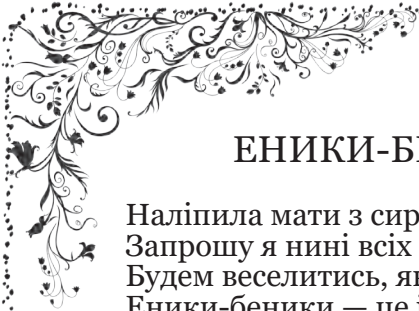
ФУТБОЛІСТ

Грався Петрик у футбол —
У вікно забив він гол.
Тепер думає, гадає:
Чим закрити шибку має?

В рамі м'яч його застряв...
Хто б його тепер дістав?
Певно став не на ту ногу,
Хоч отримав «перемогу».

Що ж йому тепер робить?
Голова його болить:
Де поділись гамір, сміхи?
Мати йде — то мало втіхи!

— Що ж, Петрусю, ти зробив?
— Та я, — каже, — гол забив!
Скоро стану чемпіоном,
Буду в збірній — це «законно»!

ЕНИКИ-БЕНИКИ

Наліпила мати з сиром пиріжків:
Запрошу я нині всіх своїх друзів.
Будем веселитись, як одна сім'я,
Еники-беники — це і ти, і я.

Пиріжки рум'яні хлопці-молодці
Смачно наминають ласощі оці.
Витинають дружно — в хаті аж гуде,
Еники-беники — до нас радість йде.

З маком ми і з медом почастиєм всіх.
А навколо гамір, дзвінкотливий сміх.
Барабан гримкоче — діти враз: «Ура!»
Еники-беники — це весела гра.

Спечені з любові, з білої муки,
Їжмо, любі друзі, їжмо залюбки!
Веселімся гарно, як одна сім'я,
Еники-беники — це і ти, і я.

І щаслива, й мила юна дівтора...
Довго б веселилась — відпочить йора.
Ну, давайте, хлопці, утнемо ще раз!
Еники-беники — пісня ця про нас.

ГРАЙЛИВИЙ ВІТЕРЕЦЬ

1

Травичку додолу схиляє,
Гілки на деревах гойдає.
Ніхто вітерець не спіймає.
Бо він над землею літає.

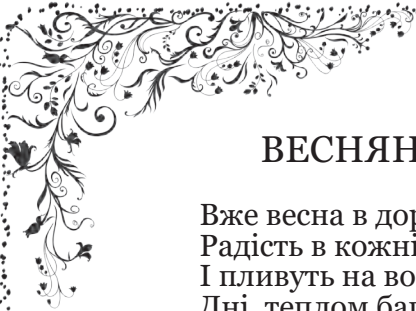
Он мчаться малята щосили,
Вітрець доганя їх грайливий.
Біжить дітвора галаслива,
Ховатись від бурі, від зливи.

2

Забравсь вітерець буйнесенький
До лісу, де повно опеньків.
Дітей стрів гайок зелененький —
Тут любо, як в рідної неньки.

Де вітер колише смереки,
Там діти сховались в наметах.
Напружили крила лелеки,
Щоб з вітром летіти далеко.

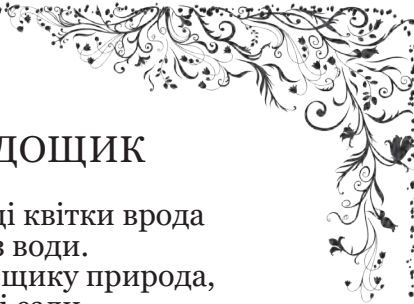
ВЕСНЯНКА

Вже весна в дорозі —
Радість в кожній хаті.
І пливуть на возі
Дні, теплом багаті.

Зустрічають радо
Проліски в діброві,
Кличуть на пораду
Котики вербові.

Раді всі струмочкам,
Що біжать весною
Й зеленим гайочкам —
Ген за далиною.

Одягнули діти
Із квіток віночки.
Як же не радіти,
Не вести таночки!

ДОЩИК

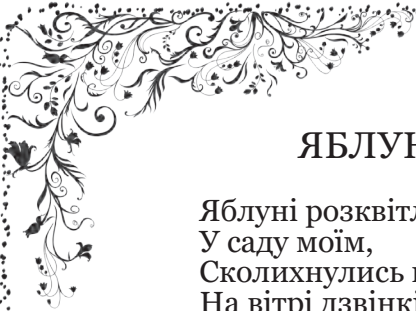
Ген на сонці квітки врода
Засихає без води.
Просить дощику природа,
Верболози і сади.

Спраглі зéмлі просять зливи,
Хоч би крапельки роси...
Дощ скропив і ліс, і ниви —
Радість дітям принесли.

Раптом хтось з небес хмаринки
Сірі в гості запросив.
Хлюпнув дощик за хвилинку,
Трави й квіти оросив.

Усміхнулася веселка,
Веселилась дівтора,
Освіжились рідні села —
Золота прийшла пора.

Сонце ясне засвітило —
Все розквітло, ожилó.
Стало любо, стало мило,
Ніби зливи й не було.

ЯБЛУНІ

Яблуні розквітли
У саду моїм,
Сколихнулись віти
На вітрі дзвінкім.

З яблунь (це природно)
Цвіт весь опаде.
Яблуня народить
Диво молоде.

А за теплим літом
Осінь заспішить,
Дасть до фарби світла —
Все позолотить.

Сад у жовтім листі
Принесе у дар
Яблука налиті,
Що горять, як жар.

Звеселились діти:
Вітер в струни грав...
Як же не радіти —
Труд їх не пропав!

ВЧИТЕЛЬЦІ-ЗОРІ

Літо промайнуло —
Осінь на порі
Й радо усміхнулась
Милій дівворі.

В школі зустрічає
Вчителька-зоря.
— Дітки, вас вітаю,
Ви ж — моя сім'я!

Мрії щоб збулися
Світлі, золоті,
Вогнику, світіся
В юному житті!

Матір'ю вам буду,
Для шкільнят таких,
Ласкою завсюди
Стану для малих!

Сяють оченята
В цій шкільній порі,
Вірять козачата
Вчительці-зорі.

МАМИНЕ СОНЕЧКО

Покотилось ясне сонце,
Заховалось на нічліг.
Глянув місяць у віконце,
Бачить: спать Івась не ліг.

Недалеко вже до ночі,
Кожна книжечка мовчить.
А хлопча лягати не хоче,
Вередує кожному мить.

Здогадалась швидко мати,
Як Івасеві догодить.
Стала віршика читати,
Бачить: вже хлопчина спить.

Ніч казкова ось минає:
«Мамо, сина розбуди!»
Промінь в шибку заглядає,
Просить: «Іваську, в школу йди!»

Щісєнний
розмай

МОЄ СЕЛО

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Ніжно

Мо - є рід - не се - ло, Де Че - ре - мош і Прут, З гір че -
де - них дав - но Те - че Риб - ни - ця тут Сво - є ща - ст - я знай - шов, Де ро -
див - ся і ріс, Ма - те - рин - ь ську лю - бов Я у сер - ці про -
ніс Но - во - се - ст - ь, Но - во - се - ло - ця... Доб - ра
до - лень - ка шед - ро сте - дить - ся, Но - во - се - ло - дить - ся.

Моє рідне село,
Де Черемош і Прут,
З гір зелених давно
Тече Рибниця тут.
Своє щастя знайшов,
Де родився і ріс,
Материнську любов
Я у серці проніс.

Приспів:
Новоселиця, Новоселиця...
«Добра доленька щедро стелиться.
Новоселиця, Новоселиця...
Б'ється серце тут і веселиться.

Як згадаю тебе,
То душа защемить...
Тихо річка тече,
Ніжно ліс шелестить...
Тут мої земляки,
Тут домівка моя,
І цвіте вже віки
Моя рідна земля.

Приспів.

РИБНИЦЯ І ПРУТ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Бачу край свій, гори милі,
Що синіють вдалині,
І овець отари білі
Між пастушої рідні.

Ось і Рибниця грайливо
З гір стрімких невпинно мчить.
На побачення, на диво,
З Прутом стрітися спішить.

І пливуть квітки, листочки —
Загадковими стають.
Розійшлись довкіль віночки,
Мов веселки, виграють.

Грає голубінню річка,
Безупинно гомонить.
Втішна бистроплинна стрічка —
Ось побачення за мить.

МАЛЕНЬКА БАТЬКІВЩИНА

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Весело

Я за-вж-ди зга-ду-ю ті ву-ли-ці, Я-
кі ве-дуть до рід-но-ї ха-ти-ни, До ши-рих дру-зів Но-во-се-ли-
ці Ма-лень-ко-ї мо-єї Бать-ків-щи-ни. На-
па-гор-бах, в я-рах ма-ржи-ну пас, Ма-лими вчи-ли-ся ко-ней сід-ла-ти.
Не зна-ли до-лі, що че-кала нас, Й ку-ди розій-дуть-ся шля-хи від ха-ти.
Що-би збу-ва-ли-ся най-кра-щі мрі-ї. Цей

Я завжди згадую ті вулиці,
Які ведуть до рідної хатини,
До щирих друзів з Новоселиці —
Маленької моєї батьківщини.
На пагорбах, в ярах маржину пас,
Малими вчилися коней сідлати.
Не знали долі, що чекала нас,
Й куди розійдуться шляхи від хати.

Приспів:

Тут залишилися мої сліди,
Моя колиска і п'янки надії.
Напитись йду джерельної води,
Щоби збувалися найкращі мрії.
Цей милий край красою серце грів
Де води Рибниці прозоро-чисті,
Де море трав і запашних садів,
Які цвітуть у срібному намисті.

Спішу туди, де отчий жде поріг,
Бо тут усе моє, усе найкраще.
В душі родині дяку я зберіг,
Бо звідси йде коріння спільне наше.
Бо нас батьки навчали добрих слів,
Красу любити щиро свого краю.
Завжди до новоселицьких полів
Я думкою щоденно прилітаю.

Приспів:

Тут залишилися мої сліди,
Моя колиска і п'янки надії.
Напитись йду джерельної води,
Щоби збувалися найкращі мрії.
Цей милий край красою серце грів,
Де води Рибниці прозоро-чисті,
Де море трав і запашних садів,
Які цвітуть у срібному намисті.

ПОГЛЯД ТВІЙ ГАРЯЧИЙ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Серце полонила, як нараз побачив
З'яву веселкову таємничих брів.
І бентежить душу погляд твій гарячий
З того часу, мила, як тебе зустрів.

Ой, там біля саду, біля того тину,
Буду приходити у вечірній час.
Ти прилинь до мене хоч би на хвилину,
Бо кохання щире поєднало нас.

Ти згадаєш, мила, як ми вдвох ходили.
Як я в горах дальніх едельвейс шукав,
Як на полонині нам зірки світили.
Як нам на хмаринці місяць вигравав.

Ой дівчино мила, щира і жадана,
Ніжна, наче в полі ранішня роса.
Я тебе чекаю, зоре полум'яна.
Бо кохання наше чисте, як сльоза.

ЗІРОНЬКО МОЯ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Помірно

І зо-рі всмі-ха-лись ти-хень-ко, І мі-сяць яс-
нень-ко сві-тив, Я взяв тво-ю ру-ку яле-гень-
ко До сво-го сер-день-ка ту-лив. Я //лив.
2. Я //я.

І зорі всміхались тихенько,
І місяць ясененько світив,
Я взяв твою руку й легенько
До свого серденька тулив.

Я стрів тебе, мила, неждано,
Як зірку, що з неба зліта.
Весь світ прихилию я, кохана.
Зорею світи всі літа!

Дзвінкі ген співають потічки
Про щире кохання мені.
Горянці стрункій, як смерічка,
Дарую пісні чарівні.

І знову горнуся натхненно,
І усмішка щира сія.
Тебе лиш чекаю щоденно,
О зіронько — доле моя.

КАРБИ НЕ ЗАРОСТУТЬ

Світлій пам'яті Марка Черемшини

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Правдиво

Є ми-лі се-ла: Ук-ра-ї-ні, Ім рай-ську зір-ку Бог да-є,
Там чу-ти спі-ви со-лов'їні, Свя-те у
го-рах міс-це є. А-десь під-ко-во-ю Кар-па-ти,
І Че-ре-мо-ша хви-лі б'ють, ВКо-ба-ка-х
прав-ду ма-ють зна-ти. «Чом з хло-па кров ос-танню п'ють?»

Є милі села в Україні,
Ім райську зірку Бог дає,
Там чути співи солов'їні,
Святе у горах місце є.
А десь підковою Карпати,
І Черемоша хвилі б'ють,
В Кобаках правду мають знати:
«Чом з хлопа кров останню п'ють?»

Тяжкі карби поклала доля
На це найкраще село.
Усі чекали: «Скоро воля!» —
А щастя так і не було.
Івась маленький тут родився
(Марком пізніше стане він),
У вічі горю подивився
І мовив: «Треба перемін!»

Завзято вчився в Коломій,
Життя гуцулів пізнавав.
«Як ночувалось, друзі милі?» —
За давнім звичаєм питає.
І ляже знов на білий аркуш
Гірких думок бурхливий плін,
Біда заслала кожну шпарку
Селянських зболених родин.

Від п'явок, що обсіли гори,
Людей він буде боронить,
Бо в мужика лиш страх і горе,
І серденько його болить.
Хист адвокатський мудрий має:
(До Черемшини люди йдуть)...
Що салом панським (добре знає)
Карби оті не заростуть.

МОЛИТВА

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Побожно

Мо-люсь я до Те-бе, І-
су-се, здо-ро-в'я про-шу всій ро-
ди-ні, рід-нень-ким і тат-ку й ма-
ту-сі, і ща-стя мо-їй У-кра-
ї-ні. Рід-нень-ким і тат-ку й ма-
ту-сі, і ща-стя мо-їй У-кра-
ї-ні. 2. Я // то-му.

Молюсь я до Тебе, Ісусе,
Здоров'я прошу всій родині,
Рідненьким і татку, й матусі,
І щастя моїй Україні.

Я зможу рости, виростати.
Приносити користь народу,
Щоб — в radoцax батько і мати,
Щоб — в силі козацькому роду!

Молюсь я до Тебе щоднини.
Щоб в мирі були всі країни,
За світле майбутнє дитини,
За щедру зорю України.

Щоб грали веселкою ранки
І тішились сонцю ясному,
Щоб квітли і люди, й світанки,
Ми молимося Богу Святому.

МАТУСЯ РІДНЕНЬКА

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Петра КОРЖА

Ніжно

Без- сон- ні про- во- ди- ла
но- чі, зли- па- ли- ся
стом- ле- ні о- чі. За
спо- кій за все вбо- лі- ва-
ла, теп- ло і лю- бов да- ру-
ва- ла. О ма- тін- ко
мо- я рід- нень- ка, ту-
лю- ся до сво- го сер- день-

ка, до ши- ро- го сло-ва гор-

ну- ся ти ж кра- ша у

1.
сві- ті ма- ту- ся. О

2.
сві- ті ма- ту- ся. Для

Закінчення
сві- ті ма- ту- ся.

Безсонні проводила ночі,
Злипалися стомлені очі.
За спокій, за все вболівала,
Тепло і любов дарувала.

Приспів:

О матінко, мамо рідненька,
Тулюся до твого серденька.
До щирого слова горнуся —
Ти ж краща у світі матуся.

Для мене — яскраве ти сонце.
Що світить у хатнє віконце.
Промінчик я твій, моя ненько,
Матусенько мила, рідненька!

Приспів.

МИЛІ ОЧІ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Весело

Милі очі два озера,
як бездонна далечина
пологі раю серця
в них небесна далечина.
Сяють очі веселкові, сявом сонячним блищать
наче роси світанкові, вас не можна не кохати
вас не можна не кохати. Вас не можна не кохати.

Милі очі — два озерця,
Як бездонна глибочінь,
Полонили рано серце,
В них небесна глибочінь.

Приспів:

Сяють очі веселкові,
Сяйвом сонячним блищать,
Наче роси світанкові,
Вас не можна не кохать.

Очі світяться іскристо,
Милі очі — дві зорі,
А над нами золотисто
Зірки сяють уторі.

Приспів:

Погляд в серце проникає,
Погляд світлих тих очей,
Мила трепетно чекає
Втаємничених ночей.

Приспів.

ВІТЕРЕЦЬ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Петра КОРЖА

Весело

С

Ві-те-рець, ві-те-рець ле-тить над

на-ми, і лі-са-ми, і по-ля-ми,

ко-тить хви-лі по во-ді, гла-дить

трав-ку удво-рі, Ка-же: - Я

до те-бе ли-ну в рід-ний край, на Ук-ра

ї-ну, і ме-не ти зуст-рі чай

Приспів.

і що піс-ню, і що піс-ню за-спі-вай. Ві-те-

рець, ві-те-рець в парі з пташкою літає. Ві-те-рець, ві-те-

рець всім косички розплі-та-є. Ві-те-рець, ві-те-рець поспі-

ша до нас га- я-ми, хо-че ба-ви-ти-ся з на-ми, нік-но
пес-тить він у- сіх. Чу-ти віт-ру, чу-ти
віт- ру, чу-ти віт-ру, чу-ти віт-ру ти-хий
1. сміх. 2. На тра- // сміх.

Вітерець, вітерець
Летить над нами,
І лісами, і полями,
Котить хвилі по воді,
Гладить травку у дворі.
Каже: «Я до тебе лину
В рідний край, на Україну,
І мене ти зустрічай, і цю пісню,
І цю пісню заспівай».

Приспів:

Вітерець, вітерець,
В парі з пташкою літає.
Вітерець, вітерець
Всім косички розплітає.
Вітерець, вітерець
Поспіша до нас гаями,
Хоче бавитися з нами,

Ніжно пестить він усіх.
Чути вітру, чути вітру,
Чути вітру, чути вітру
Тихий сміх.

На траві, у дворі росу гойдає,
Бджілку з квіточки здуває.
За метеликом біжить.
Хоче з нами подружить.
Він спішить по всьому світу
І несе наснагу дітям,
І жартує на льоту,
З ним розмову поведу.

ВЕЛИКДЕНЬ

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Степана ТКАЧУКА

До церк- ви я ра-нень-ко йду, спі-
ва-ють дзво-ни за се-лом, і ко-шик у ру-ці не-
су, на- кри- тий гар-ним руш-нич-ком. В кеп-
та-ри-ку но-во-му я, ві-ноч-ком в яб-лу- не-вий
цвіт со- роч- ка ви-ши- та мо- я. Все
Приспів.
чис-те, бі-ле, як цей світ. А у ду-шах лю-дей вес-
на, бо ста- ло чу-до із чу- дес. Хри-
стос во-скрес! Хри-стос во-скрес, во- іс- ти-ну во-
скрес! Хри-стос во-скрес! Хри- стос во-скрес, во-

До церкви я раненько йду,
співають дзвони за селом,
І кошик у руці несу,
накритий гарним рушничком.
В кептарику новому я,
віночком в яблуневий цвіт
Сорочка вишита моя.
Все чисте, біле як цей світ.

Приспів:

А у душах людей — весна,
Бо стало чудо із чудес.
Христос воскрес!
Христос воскрес,
Воістину воскрес!

На сонці грає-виграва,
немов веселка із небес,
Найкраща писанка свята із написом:
«Христос воскрес!»
Вона, неначе кров Христа,
цілюща сила із небес,
Передається з уст в уста щаслива вість:
«Христос воскрес!»

Приспів.

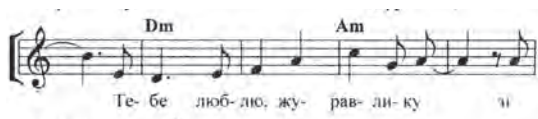
ЖУРАВЛИК

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Степана ТКАЧУКА

Наспівано

Я був ма-лим хлоп-чи-но-ю, як
ін-ші ма-лі ді-ти і мрі-яв
із жу-рав-ли-ком у не-бо по-ле-
ті-ти. І мрі-яв із жу-рав-ли-ком
у не-бо по-ле-ті-ти. Жу-
рав-ли-ку, жу-рав-ли-ку, до ме-не-
при-ле-ти. Те-бе люб-лю, жу-
рав-ли-ку зі мно-ю по-дру-жи.
Те-бе люб-лю, жу-рав-ли-ку ці

Я був малим хлопчиною,
Як інші малі діти,
І мріяв із журавликом
У небо полетіти.

Приспів:

Журавлику, журавлику,
До мене прилети.
Тебе люблю, журавлику,
Зі мною подружи!

Ой друже мій, журавлику,
Візьми мене з собою.
А навесні, журавлику,
Я прилечу з тобою.

Приспів:

Люблю у небі журавлів
І пісню журавлину,
Зростає великим я б хотів,
Щоб у світі полинуть.

Приспів.

КОНИК

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Степана ТКАЧУКА

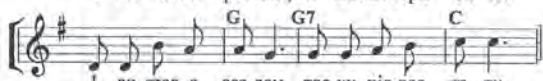
Весело

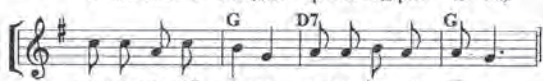
Я ма-лень-кий хлоп-чик і ко-ня я ма-ю.

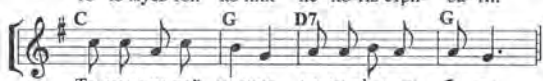
І як той го-роб-чик, я на нім стри-ба-ю.

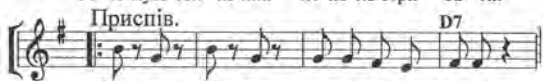
І як став я зго-дом тро-хи під-рос-та-ти,

то чо-мусь той ко-ник не хо-тів стри-ба-ти.

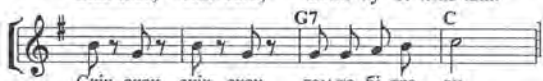
То чо-мусь той ко-ник не хо-тів стри-ба-ти.

Приспів.
Скік-скок, скік-скок, ко-ни-ку ма-лень-кий,

Скік-скок, скік-скок, ко-ни-ку бі-лень-кий.

Скік-скок, скік-скок, дам то-бі тра-ви.

Скік-скок, скік-скок, ко-ни-ку за-ржи.

Я, маленький хлопчик, і коня я маю.
І як той горобчик, я на нім стрибаю.
І як став я згодом трохи підростати,
То чомусь той коник не хотів стрибати.

Приспів:

Скік-скок, скік-скок,
Конику маленький,
Скік-скок, скік-скок.
Конику біленький.
Скік-скок, скік-скок,
Дам тобі трави.
Скік-скок, скік-скок.
Коню, заіржи!

Сталася новина — дід коня купив
І його я, друзі, дуже полюбив.
Конику біленький, тільки не втікай,
Конику жвавенький, мене покатай!

Приспів.

А РОКИ, МОВ ПТАХИ

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Григорія ПИЛИП'ЮКА

Помірно

Шви-дко-пли-нні рі-чки з гір зе-
ле-них бі-жать, а ро-
ки, мов пта-хи, все ле-
тять і ле-тять. Ой, по-
ті-чку, бі-жи до рі-ки, до рі-ки. Ой, жи
ття, не спі-ши, зу-пи-
ні-ться ро-ки.

Швидкоплинні річки
З гір зелених біжать.
А роки, мов птахи,
Все летять і летять.

Приспів:
Ой потічку, біжи
До ріки, до ріки!
Ой життя, не спіши,
Зупиніться роки!

І джерела дзвенять,
Хвилі котять моря.
Всім нам горя не знать,
Хай нам світить зоря!

Приспів.

Щоби діти були,
Мов весна — на віки.
Щоб онуки росли,
Не старіли батьки.

Приспів.

Хай радіють поля,
Хай квітує життя.
Щоб пишалась земля
На усе майбуття.

Приспів.

ЧЕСТЬ ГЕРОЯМ

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Григорія ПИЛИП'ЮКА

Помірно

Ру-йну-ю-ться го-ри ге-ро-ям не

вме-рти, хоч смерть і го-ту-є жа-

хли-ва ві-йна. І в па-м'я-ті

на-шій їх по-двиг не сте-рти, бо

сла-во-ю вкри-ли-ся

їх і-ме-на За-ми.

Руйнуються гори — героям не вмерти,
Хоч смерть лиш готує жаклива війна.
І в пам'яті нашій їх подвиг не стерти,
Бо славою вкрилися їх імена.

За рідну країну боролись з катми
Брати-галичани в окопах війни.
Холодні землянки ставали хатами,
Щоб діти і внуки не знали біди.

Засяяли зорі Нової Вкраїни,
Лиш в пам'яті бій і колючі дрти...
Лиш довго не гояться рани-руїни
І сняться героям злочинці-кати.

ОДА СОЛДАТУ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Григорія ПИЛИП'ЮКА

В темпі маршу

І-шли со - лда ти на ві - йну,
ли-ша-ли бі-дні рі-дні ха -
_ти. І-шли со - ода-ти на ві - йну,
іх про-во - джа-ла ко-жна
ма - ти. В кри-ва-вий бій і-шли во
ни, що-би від-сто-я - ти кра - і -
ну, і не жа-лі-ли го-ло-ви
за на-шу рі-дну У-краї -
ну.

Ішли солдати на війну,
Лишали бідні, рідні хати.
Ішли солдати на війну,
Їх проводжала кожна мати.

Приспів:
В кривавий бій ішли вони,
Щоби відстояти країну,
І не жаліли голови
За нашу рідну Україну.

І не один лишився вмиць
В сирій землі навік лежати.
А так хотілося їм жить,
А дома їх чекала мати.

Приспів.

Життя віддали молоде,
Аби зростала наша зміна
Щоб мирно скрізь цвіли сади
Й жила щасливо Україна.

Приспів.

МІЙ КРАЙ

Слова Миколи КАЛАЧІКА
Музика Григорія ПИЛИП'ЮКА

Весело, швидко

Ба-чу край свій, го-ри рі-дні,
що си-ні-ють вда-ли-ні.
І о-вець о - та-ри бі-лі,
що па-су-ться на гру-ні.

Бачу край свій, гори рідні,
Що синіють вдалині.
І овець отари білі.
Що пасуться на ґруні.

Ось і Рибниця грайливо
З гір стрімких невпинно мчить
На побачення, на диво,
Та й до Пруту все біжить.

Вся у квітах і листочках,
Що струмки їй принесли.
І сплела із них віночки,
Щоб із Прутом — на віки.

І пливуть квітки, листочки,
Загадковими стають.
Розійшлись круги-віночки,
Мов веселка, виграють.

Береги-брати щоденно,
Притулившись до ріки,
І ті, мов нареченій,
Шлють палаючі зірки.

Веселково грає річка,
Безупинно гомонить.
Між лугами, наче стрічка,
До Прута свого спішить.

КОХАНІЙ

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Григорія ПИЛИП'ЮКА

В темпі фокстрота

Із е - де-льве - йсів я спле
ту то бі ві - но - чок, зо-ре
я - сна, зда - є-ться, я не йду, ле-
чу, бо мить че-ка - є нас пре
кра - сна. Ко - ха - на для ме-не
ти - це цвіт ве-сни, ко -
ха - на те - бе - ко -
ха-ю я за-вжди, ко - ха-на, ти по-да
руй ме-ні ве-сну, ко - ха-на, те-бе лю
блю, лю-блю, лю-блю.

Із едельвейсу я сплету
Тобі віночок, зоре ясна.
Здається, я не йду — лечу,
Бо мить чекає нас прекрасна.

Приспів:

Кохана, для мене ти — це цвіт весни,
Кохана, ти приходи до мене в сни,
Кохана, ти подаруй мені весну,
Кохана, тебе люблю, люблю, люблю!..

Стрімким потоком навздогін
Біжать річки із ручаями.
Неначе струн і в передзвін,
Лунає голос над пляями.

Приспів.

Ось зірка ген із висоти
В твої долоні швидко лине.
Радію я, радієш ти —
Кохання наше не загине.

Приспів.

Хай вічно буде мить оця!
Нехай серця єднають долі,
Немає вірності кінця,
Коли про це вішують зорі.

Приспів.

ТОБІ, ТАРАСЕ

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Любомира РАВЛЮКА

Лірично.

Am E7 Dm E7 Am

Шу-мать десь ві-тер за го-ро-ми і чу-ти по-ди-хи вес-ни,

A7 Dm A7 E7

Та-ра-се, рів-ний між бра-та-ми лю-бов мо-ю на-вік прий-ми. То-

Am Dm G

бі, Коб-зарю на-ші кві-ти ти об-реї наш та-кий свя-

C A7 Dm

тий, ти на-ша сла-ва в ці-лім сві-ті, Та-ра-се,

1. F7 2. Dm E7 Am

бать-ку до-ро-гий! То /! бать-ку до-ро-гий!

Шумить десь вітер за горами
І чути подихи весни,
Тарасе, рівний між братами,
Любов мою навек прийми.

Приспів:

Тобі, Кобзарю, наші квіти,
Ти — образ наш такий святий,
Ти — наша слава в цілм світі,
Тарасе, батьку дорогий!

Ти мріяв волю всім здобути,
Щоб доля в нас була своя,
Тебе ніколи не забути,
Бо нам твоя зоря сія.

Приспів.

Не змовкли струни стоголосі,
У серці вічно ти живий,
Твої слова святі, пророчі
У пам'яті живуть моїй.

Приспів.

КАЛИНА

Слова Миколи КАЛАЧИКА
Музика Романа ГЕРМАНЮКА

Ніжно

Вин-зу - по- тік - а - ген - до- ли - на - із гір - стрім

ких - бі - жить - во - да - Тут - ряс - по - за - цві - ла - ка -

ли - на - мов - на - ре - че - на - мо - ло - да - Мов - на - ре -

Приспів

че - на - мо - ло - да - Цві - те - ниш - ним - цві - том - ка -

ли - на - впа - ю - на - гі - ву - є - гі - тер - піс - но - сво - ю, - а -

сон - це - лас - ка - ве - на - дь - сві - том - вста - є - і - си - ва - зо - зу - дя - на -

1. ві - тах - ку - є - А - ли - на - кра - са - 2. Рос - те - роз -

Закінчення

ли - на - кра - са -

Внизу потік, а ген — долина,
Із гір стрімких біжить вода.
Тут рясно зацвіла калина,
Мов наречена молода.

Приспів:

Цвіте пишним цвітом калина в гаю,
Наспівує вітер їй пісню свою,
А сонце ласкаве над світом встає,
І сива зозуля на вітах кує.

Росте розкішно зелен-листом —
Її у квітах вся краса.
На вітрі виграє намисто,
А намистинки — то роса.

Приспів:

Калино-калино, минають літа
Ти завжди весною стоїш молода.
Над полем України цвітуть небеса,
Квітує калина, калина-краса.

Наллються знов величні грона,
Як опаде і зникне цвіт.
Калина в кетягах червоних
Втішати буде білий світ.

Приспів:

Калино-калино, летять журавлі
В осінньому небі, у сивій імлі.
Пожовкла природа згаса з кожним днем,
Лиш ти вся червона — палаєш вогнем.

За всі життєві переміни,
За пісню щиру і дзвінку
Взяли як символ України
Калину в зорянім вінку.

Приспів:

Калино-калино, тебе — Божий дар
Оспівує словом Шевченків «Кобзар».
А мати-історія нам промовля,
Що доля твоя — українська земля!

ЖУРАВЛИНЕ ЩАСТЯ

Слова Миколи КАЛАЧИКА

Музика Ігоря ТУЧАКА

1. помірно A^m D^m6 E^7

Як при-лі-та-ють жу-рав-лі, При-но-сять щас-тя в на-ші

A^m7 E^m7 F

ха-ти - Ко-лис-ки пов-нять-ся ма-лі Ве-

H^7 E^7 A^m A^m9

се-лим спі-вом не-мов-ля-ти. Жу-рав-ли-ки мо-ї ма-

A^m7/C A^m7 A^m9 D^m7/F

лі. При-нось-те щас-тя в на-ші ха-ти. У-

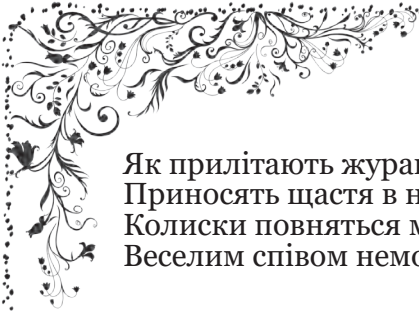
D^m7 D^m9 D^m6/H E^7

сі ми щи-ро на-вес-ні Вас бу-дем ра-до зу-стрі-

1. A^m 2. A^m 3. A^m Для закінчення

ча-ти. Жу- / / -ча- ти. Ле- / / -ча- ти. - /

Як прилітають журавлі,
Приносять щастя в наші хати:
Колиски повняться малі
Веселим співом немовляти.

Приспів:
Журавлики мої малі,
Приносьте щастя в наші хати,
Усі ми щиро навесні
Вас будемо радо зустрічати.

Летять, курличуть журавлі —
Журлива пісня їхня лине,
Неначе в морі кораблі,
Летять за обрій в ніч і в днину.

Приспів.

Ключ журавлиний угорі —
Лише курликання над нами.
Крильми прощались журавлі,
Лишали смуток над хатами.

Приспів.

З М І С Т

<i>Іван Оробець</i> Переднє слово.....	3
--	---

ІЗ ПОЕТИЧНОЇ ЗБІРКИ «ЧЕКАННЯ»	5
Батькам.....	6
Молитва.....	7
А мати чекає.....	8
«Струнка берізка, молода, тендітна».....	9
«Моя шовкова травка під ногами».....	10
«Із гір стрімких, із гір далеких».....	11
«О без кохання дуже сумно».....	12
«Стукав легенько».....	13
«Я з країв смерек високих».....	14
«Коли все хочу призабути».....	15
«І жалі, і болі».....	16
Чекання.....	17
«Теплий вітер полем лине».....	18
Зустріч у горах.....	19
Христина.....	20
Пісня весни.....	21
Ти і море.....	22
Осене моя.....	23
«Ось це узлісся я згадав».....	24
«Мережить щастя доля знову».....	25
«В своїй уяві я кохаю».....	26
Пізня любов.....	27
Милі очі.....	28
Надіюсь... ..	29
«В очах усмішка щира грає».....	30
«Я знов чекаю, люба, ночі».....	31
«Стрів тебе, я зоре».....	32
«Спить ставов, і річка спить».....	33

«В душі картав тебе, кохана».....	34
Журавлі.....	36
Снятин вечірній.....	37
Тій, що водить світила.....	38
«Темна ніченька вкрила».....	39

ІЗ ПОЕТИЧНОЇ ЗБІРКИ «СІК ЗЕМЛІ»

Розділ І

Вкраїно — матінко моя!	41
Вкраїно — матінко моя!.....	42
Україна свята.....	43
Ми з тобою, країно єдина.....	44
Україна — наша гордість.....	45
Сік землі.....	46
Дух народу не згасне.....	47
Героям Майдану.....	48
Покуття славне.....	49
Мій рідний Снятин.....	50
Мій край.....	51
Маленька Батьківщина.....	52
Рибниця.....	53
Дорогою в Карпати.....	54
Лелекам-емігрантам.....	55
«Сходи, де світлі хати».....	56
Матері вклонися.....	57
Учителеві.....	58
Випускникам Новоселиці.....	59

Розділ ІІ

Віщі думи Кобзаря	61
Тобі, Тарасе (до 200-ліття поета-борця).....	62
Чернеча гора.....	63
Прийди до Тарасової гори!.....	65
Звучать Шевченкові слова.....	66
Доля Тараса.....	67
Тарасові очі.....	68
Тарасовими шляхами.....	69
Нам світить Генія зоря.....	70

Розділ III

Титани духу	71
Франкове зів'яле листя (<i>триптих</i>).....	72
1. Львів.....	72
2. Зустріч в Коломиї.....	73
3. До Криворівні.....	74
Дочка Прометея.....	75
Лесине Буркутське літо.....	77
Його слова (<i>диптих</i>).....	78
1. Володареві селянських дум.....	78
2. Камінний хрест.....	79
Маркові Черемшині (<i>триптих</i>).....	80
1. «Є милі села в Україні».....	81
2. «Мужик худющий, босоногий».....	82
3. «На цвинтар йде. О де ти, сил!».....	83
Дніпро.....	84

Розділ IV

З рідного краю — у світ широкий	85
Василеві Пилип'юку (<i>триптих</i>).....	86
1. «І вивела за руки мати».....	86
2. Натхнення.....	87
3. Визнання.....	89
У ювілейне перевесло (Мирославові Попадюку — педагогу, поету-просвітянину).....	90
1. «Пахне осінь листопадом».....	90
2. «У снігах натхненні твори».....	91
Скрізь лине пісня солов'їна (<i>З повагою Назарієві Яремчуку</i>).....	92
1. «В квітках освячена могила».....	92
2. «Скрізь лине пісня солов'їна».....	93
Орисі Яхневич.....	94
Емігрантка чужинка.....	95
Я щасливий!.....	96

Розділ V

Мотиви пір року	97
Провесінь.....	98

На порозі весни.....	99
Мелодія весни.....	100
Весняна пора.....	101
Дочекалися весни.....	102
Весняна лірична.....	103
Іде весна!.....	104
Догорає літо.....	105
Зажура пізньої осені.....	106
Осінь.....	107
Осене моя.....	108
Осене моя веселкова.....	109
Ліс в очікуванні зими.....	110
Зима-чародійка.....	111
Синички.....	112

Розділ VI

А лірика до серця горнеться.....	113
У Карпатах.....	114
Гори кличуть.....	115
Нездійсненна мрія.....	116
Ностальгія.....	117
Калинонька.....	118
Зустріч через відстані літ.....	119
Ще прийде розмай.....	120
Доле, де ти?.....	121
Двоє у човні.....	122
Берізка і клен.....	123
Зіронько моя.....	124
Було.....	125
Винна сивина.....	126
Спомин про далеке.....	127
Білий сніг на косах.....	128
Я увесь у твоєму полоні.....	129
Іду до Вас і простягаю свої руки (<i>Есе</i>).....	130

ІЗ ПОЕТИЧНОЇ ЗБІРКИ ПОПАДЯ МАРУСЯ

І ОПРИШОК МАРУСЯК.....	131
Рідний поріг.....	132

Людам праці.....	133
«Гуцулка Ксеня»... <i>(Спомин про Ярослава Барнича і його пісню)</i>	134
Осіння елегія.....	135
Ідилія передзим'я.....	136
Весняний мотив.....	137
Літній етюд.....	138
Жду тебе вже стільки літ.....	139
Холодний погляд.....	140
Вижницький мотив.....	141
Настроєва.....	142
Літні каченята.....	143
Кораблики.....	144
Життя спішить.....	145
Дмитрик-винахідник.....	146

ВІДЛУННЯ

Грозовиці війни.

Україна йде до Перемоги..... 147

Розділ I

Моя земля.....	148
Слово — зброя!.....	149
Балада про едельвейс.....	150
Полеглим і живим воїнам-героям.....	152
Україна — наша гордість.....	153
В бій — до перемоги!.....	154
1. Я вірю в нашу перемогу <i>(триптих)</i>	155
2. Ніхто не зможе нас збороти!.....	156
3. Великий день ще світлим буде.....	157
Буде Україна — як калина.....	158
Крізь терни до зірок.....	159
«Ви б'єтесь з ворожою ордою».....	160

Вертаючись в дитинство, до батьків..... 161

Розділ II

Моїм рідненьким — матусі й батькові.....	162
Спогад про дитинство <i>(диптих)</i>	163
I. «Згадалась старенька хатина».....	163

II. «Дивився на дивний блиск ниви».....	164
Великоднє святкове.....	165
Рідна мова світанкова.....	166

Краса природи і гір Карпатських..... 167

Розділ III

Мова Природи.....	168
Ліс.....	169
Весняний мотив.....	170
Ідилія ранку (<i>диптих</i>).....	171
I. «Все ще в обіймах ночі».....	171
II. «Зірки вже тьмяніють, згасають».....	172
Карпати, Карпати... (<i>мандрівка у гори</i>).....	173
Гори у білій заметілі.....	175
Мчатися за вітром — даремно.....	176

Ластівки любові..... 177

Розділ IV

Ще настане прийде розмай.....	178
Сяйнолиця веснянка.....	179
«Підсніжка».....	180
Ластівки любові.....	181
Розлука.....	182

ІЗ ЗБІРКИ «ЖУРАВЛЯТА»

(Поезії для дітей)..... 183

«Всі маленькі друзі».....	184
«І дівчатка, і хлоп'ятка».....	185
Ворона і дятел.....	186
Лист до Святого Миколая.....	187
Інна-помічниця.....	188
Теплий вітер.....	189
Дві веселки.....	190
Івась-мандрівник.....	191
Вітерець і віночок.....	192
Футболіст.....	193
Еники-беники.....	194
Грайливий вітерець.....	195

Веснянка.....	196
Дощик.....	197
Яблуні.....	198
Вчительці-зорі.....	199
Мамине сонечко.....	200

ПІСЕННИЙ РОЗМАЙ..... 201

Моє село.....	202
Рибниця і Прут.....	204
Маленька батьківщина.....	205
Погляд твій гарячий.....	207
Зіронько моя.....	209
Карби не заростуть (<i>Маркові Черемшині</i>).....	211
Молитва.....	213
Матуся рідненька.....	215
Милі очі.....	217
Вітерець	219
Великдень.....	222
Журавлик.....	224
Коник.....	226
А роки мов птахи.....	228
Честь героям.....	230
Ода солдату.....	232
Мій край.....	234
Коханій.....	236
Тобі, Тарасе.....	238
Калина.....	240
Журавлине щастя.....	243

Літературно-художнє видання

КАЛАЧИК МОКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

ВІДЛУННЯ

Вибрані поезії для дорослих і дітей, пісні

Літературні редактори

Видавничий редактор

Переднє слово

Дизайн і верстка, комп'ютерне складання

Коректор

Іван Грекуляк, Іван Андрушко

Михайло Павлюк

Іван Оробець

Віталій Грицай

Іван Андрушко

Підписано до друку 2023.

Формат 84х100/32. Гарнітура Georgia.

Ум. друк. арк. 6,63. 252 стор. Тираж..... Зам. №